

ПОЛИТИКИН

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXIII
БРОЈ
1068
16. VI 1972.

ЗАБАВНИК

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

ДЕЦА
СА ДВЕ
МАМЕ

СТРАНЕ 4-5

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● прве аутомобилске трке одржане су 22. јула 1894. године на стази Париз — Руан дугачкој 130 километара. У такмичењу су учествовала возила на бензин против аутомобила чији је мотор радио на пару.

● атомско зрачење примењено у великим дозама изазива код живих бића смрт. Ове дозе се израчунавају у ремима. Доза од 600 рема изазива на пример смрт незаштићеног човека изложеног зрачењу. За пужа је, пак потребно 20000 ремова а за вирус и свих 1.200.000 ремова.

● златне, сребрне и бронзане медаље које су на олимпијадама добијали победници нису се ме-

њале од 1928. године. Међународни олимпијски комитет поверио је ове године немачком професору и вајару Герхарду Марксу да изради нову медаљу. Сем тога ове године ће први пут на медаљи, уз саму ивицу, бити угравирано и име победника. Овај посао ће обављати за то специјално конструисане машине.

● мада је за камионе дозвољена јачина од 87 децибела а за аутомобиле 82, стручњаци тврде да се већ на буци од 30 децибела код извесних особа јављају разне реакције а почев од 65 децибела долази до уочљивих поре-

мећаја као што су сужавање крвних судова, повећање крвног притиска и садржаја масноће у крви што све доводи до срчаног

● и краљ животиња лав има непријатеља: мало бодљикаво прасе. Најчешће страдају млади лавови који се обрадују плену кад виде бодљикаво прасе како скакуће по земљи па покушавају да га се домогну шапом. На њихову несрећу прасе одмах усправља своје бодље које се забадају дубоко у шапе нападача.

● за римског цара Максимиана I (173—238) причало се да је имао изузетну снагу и да је чак био висок 2,70 метара. Као илустрацију те његове изузетне висине хроницари наводе податак да је уместо прстења носио нарукнице своје жене.

● вероватно најнеобичније гнездо на свету саградила је себи једна птица звана говедарица. Настањена у близини творнице сатова она је краља федере и мешала их са влатима траве. Гнездо се данас налази у једном музеју у Швајцарској.

● у једном америчком предузећу до пре извесног времена монтиран је на улазу часовник-аутомат који поздравља службенике. Оне који стигну раније похваљује, онима који дођу на време жели срдачним гласом добро јутро а оне који касне строгим гласом опомиње да овакав грешку више не праве.

ТЕРЕЗА ЦОТЛ

ДВАДЕСЕТ-ЈЕДНОГОДИШЊА КЕРКА ЈЕДНОГ СЕЉАКА ИЗ КУФШТАЈНА (АУСТРИЈА) БИЛА ЈЕ ТОЛИКО ЛЕПА ДА СЕ АВГУСТ ШЕРЛ, МИЛИОНЕР И ИЗДАВАЧ ЦИТАВОГ НИЗА ЛИСТОВА ЗАЉУБИО У ЊУ НА ОСНОВУ ФОТОГРАФИЈЕ ОБЈАВЉЕНЕ У НЕКОМ БЕРЛИНСКОМ ЧАСОПИСУ И ЊОМЕ СЕ ОЖЕНИО.

(1886)

КРИВИ ТОРАЊ

ЦРКВЕ СВЕТОГ ЈАКОВА У ЛЕВАРДЕНУ (ХОЛАНДИЈА) ОДСТУПА ОД ВЕРТИКАЛЕ ЗА 60 САНТИМЕТРА.

Веровати или не!

НАЈНЕОБИЧНИЈЕ КРУНИСАЊЕ НА СВЕТУ

ВЛАДАРИ МОНГОЛИЈЕ БИЛИ СУ КРУНИСАНИ ЗАЈЕДНО СА СВОЈИМ СУПРУГАМА НА ВЕЛИКОМ ОКРУГЛОМ КОМАДУ ПЛАТНА КОЈЕ СУ ДРЖАЛИ ДВОРАНИ.

ТО ИМ ЈЕ БИЛА ОПОМЕНА: АКО НЕ ВЛАДАЈУ ДОБРО И ПО ЖЕЉИ ДВОРАНА МОГУ ЗАЧАС ДА СЕ НАЈУ-НА ПОДУ!

Велика СРЕБРНА БУБА

ЈЕ ВЕГЕ-ТАРИЈАНАЦ АЛИ ЈЕ ЊЕНА ЛАРВА МЕСОЖАДЕР.

ЕЛИЗАБЕТА ЖЕНА ГЕНЕРАЛА ХАМИЛТОНА КОЈА ЈЕ БИЛА УДАТА 47 ГОДИНА А НИКАД НИШТА НИЈЕ УЧИНИЛА ШТО СЕ НЕ БИ СВИДЕЛО ЊЕНОМ СУПРУГУ

ЕПИТАФ НА ГРОБЉУ У СТРЕТЕМУ (ЕНГЛЕСКА).

ТИКВИЦА

ДУГАЧКА 90 САНТИМЕТРА И ТЕШКА 4,5 КИЛОГРАМА УЗРЕЛА ЈЕ У ВРТУ ЈАНА ФЕЛДМЕНА ИЗ ВАШИНГТОНА (САД).

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

ААА!
МРТАВ
САМ
УМОРАН!
СПАВАЋУ
СКРОЗ
БАР
ДО
СУТРА
У
ПОДНЕ!

ЗЗЗ
ЗЗЗ

БОЛЕ!
ПРО-
БУДИ
СЕ!

ЗАБОРАВИЛА САМ ДА ТИ
КАЖЕМ ДА СУТРА СТИЖЕ
МОЈА МАМА!

ОХ! ЗАР ОПЕТ
ТА СТАРА
ВЕШТИЦА!

Distributed by King Features Syndicate.

КАКО ТЕ НИЈЕ СРАМОТА ДА
ЈЕ ТАКО НАЗИВАШ! А НИЈЕ
БИЛА ВЕШТИЦА КАД ТИ ЈЕ
ПОЗАЈМИЛА ПАРЕ ЗА
БРАЧНО ПУТОВАЊЕ?!

ТО
САМ
ЈОЈ
ОДАВНО
ОПРОСТИО!
И НЕМАМ
НИКАКВИХ
ОСВЕТ-
НИЧКИХ
НАМЕРА!

ЧУЈ,
ДРУГАР...
ОД ВАШЕ
СВАЊЕ НЕ
МОГУ ДА
СПАВАМ!
ЗАШТО НЕ
УМУКНЕШ?

НЕ
МОЖЕШ
ДА
СПАВАШ,
А?

ОНДА ЈЕ ТИ
СЛУШАЈ
А ЈА ИДЕМ
ДА СПАВАМ!
ЈА МОГУ...

МОЈА МАМА

— Како да је зовем „сестро“ кад је тако велика?

У Мутаповој број 43 живе њих троје: тата Љуба, пензионисани судија, мама Милица, лекар, и Сабира, ученица трећег разреда библиотекарске школе. Кад их питате каква је њихова Сабира, они укратко одговарају ово: „Добра нам је“.

У последње време, истина, не воли баш да учи али зато воли музику, како отвори ујутру очи, она за радио. Морали су да га одјаве и запломбирају.

Ништа необично. Само једно: родитељи су нешто старији за Сабиру и док се они презивају Васиљевић, она је Никчевић.

Јер, они су Сабири други тата и мама.

Осјављена да умре

— Први пут сам је видела априла 1959. — каже докторка Милица. — Имала је пет година а мање од осам килограма! Пре тога неки рођак узалуд је с болесном девојчицом обилазио болнице, ни једна није хтела да је прими јер је дете умирало. Та да се неко сетио мене:

— Водите је на Клинику, има тамо она „луда докторка“ Милица. Ако је она не прими, нико неће.

Девојчица је била кост и кожа. Као последица нелечењих богиња опасна болест захватила јој је горњу вилицу и усну. Није могла ни да се креће, ни да говори. Само очи.

— Због тих очију сам је и примила.

Сабира се родила негде у Црној Гори, у Плаву. Била је весела и лепа девојчица. Али, једнога дана дошла је фрусе, како у овом крају зову мале богиње. У селу није било лекара и мајка је чекала да болест сама од себе прође. Међутим, уместо тога малој је бивало све горе и горе. Кад се оспа повукла, на лицу се појавила велика краста. Укућани су Сабиру увели у неке покриваче, однели је у шталу и тамо оставили. Уплашили су се заразе.

Ту би она препуштена судбини сигурно и умрла да није наишао онај рођак, сажао се и повео је у град лекару. До Београда Сабира је попила само сто грама млека, колико је могло да стане у флашицу!

Изгледала је страшно, имала је тежину детета од шест месеци!

У болници су је сви прихватили као своје дете. Лекар, сестре, спремачине. Кад је мало дошла себи, издржала је прву операцију

зуба и вилице. Проходила је и постала љубимица целе болнице. Научила је име на свих часних сестара што понекад ни лекарима није једноставно: Градиоза, Интефонза, Геронција. Највише је заволела Аделаиду, али јој никако није ишло у главу да треба да је зове сестро.

Хоће ли Сабира и пред законом постати њихово дете?

— Каква сестра, тако велика па сестра!

Видећи је како слободно улази у лекарску собу, неке болеснице су је задиркивале:

— Шта се ти ту правиш важна кад нема ко ни кући да те води.

— Имам ја мајку! — наљутила се Сабира — И то докторку.

Дајће је gegu!

Заиста, Сабира је већ могла кући али по њу нико није долазио. Целу годину остала је на клиници. Од њених ни трага ни гласа. Суботом је докторка Милица по чела да је води својој кући. Супруг ју је једног дана упозорио да не чини то јер ће се дете навићи, а шта после! Али, Милица је наставила да је узима сваке суботе. Зар да дете не види ништа друго него болничке зидове?

Године 1960. болница више није могла да држи Сабиру јер за њу нико није плаћао, па је докторка Васиљевић кренула, заједно са мужем, да Сабиру преда мајци.

У Црној Гори прво су се обратили Извршном већу, али су их они упутили у општину. Тамо су им, опет, рекли да они и без њих имају доста сиротиње.

Отишли су Сабириној мајци.

— Лепа жена — каже докторка Милица. — Око ње пуно деце, сва лепо изгледају. Преудала се и добила још једно дете. Муж јој

зидар, па пао и не може ништа да ради.

— Ја не могу ни ове да исхраним — каже очух — нас четворо живи од инвалидске пензије — 25 хиљада динара. Дајте је деди по оцу.

И тако се Сабира поново нашла у болници. Докторка је морала на акцију негде у околини Лесковца. Док је она била одсутна, у болницу је дошла Гордана Марковић из Центра у Звечанској којој се брине о оваквој деци и разговарала с начелником о томе шта ће с малом. Да остане у болници — не може. Да је узме Центар, нежног је здравља и потребна јој је посебна нега.

Сабира није слутила какви се око ње озбиљни разговори воде.

Као коза

Кад се вратила с пута, докторка Милица донела је одлуку: узме ову дете себи док се не нађе неко боље решење. Уз то, знала је да малој треба велика нега и да је може имати само код лекара. Тако је заиста и било.

— Шта би било да нисам имала колеге који су је оперисали бесплатно јер Сабира ни данас нема социјално. Крајнике јој је извадио доктор Секулић. Позвао је у ординацију, кобајаги само да је прегледа, рекао јој „зичи“ и крајници су већ били напољу.

— Зликовци! — жалила се Сабира кад је изашла из ординације док јој је крв цурила из уста.

Божа Стефановић оперисао јој је средње уво и тешка операција код ње је отпрве успела.

— Чак има и добар слух — каже тата Љуба.

— Ма, наша Сабира је као коза — додаје мајка. — А била је дисциплинована као ретко који пацијент.

Најзад су све формалности око Сабириног преласка у породицу Васиљевић биле уређене у општини и Центру и једног дана, пре 12 година, Сабира се преселила у Мутапову 43. Са собом је понела све оне ствари у којима је стигла на клинику а њена мајка их и дан-данас чува.

Почео је нов, чудан живот. Пошто је она Плав готово заборавила а у Београду била само у болници, није знала многе најобичније ствари. Тако је, на пример, велике новчанице звала „паре“ а за метални новац говорила „кусур“. Како је у болници стално слушала од

ДОКТОРКА

Сабира
је дошла
код нас
привремено,

часних сестара „то је наше“, било да је ствар болничка или њихова лично, Сабира је више пута трчала према неким колима и говорила мајци:

— Идемо оном лимузином. То је наше!

Ни у тролејбусу никако није могла да разуме зашто тата Љуба плаћа карте кад је „то наше“. А волела је много да се вози. Седну она и тата у тролејбус 12, па до Калемегдана, а тамо она неће да сиђе него одмах иду назад.

Нисам

ја шћай!

— И тако је Сабира дошла код нас привремено док се не нађе неко боље решење а остала је све до данас. Бољег решења, изгледа, није ни могло бити.

Данас је то једна права

породица, где се дете и бресте а мајка онда не бира речи. Тада се умеша отац и смирује ситуацију. Рецимо, Сабира у јуну пуни 18 година и хтела би да слави пунолетство, а мама се противи:

— Кад завршиш школу, слави пунолетство, а ово се не важи!

Уопште, мама је строжа а тата је у кући мекша страна. У разговору, пре више година, пола у шали а пола сетно, рекао је девојчици:

— Ти си, Сабира, штап старости моје! — Мала га није разумела и скочила је увређено:

— Никакав је штап нисам и нећу да будем. — Кад јој је докторка Милица објаснила да је стари судија тиме хтео да каже како ће они кад сасвим остаре моћи на њу да се ослоне, она је по трчала натраг оцу, села крај њега и рекла му:

— Тата, слободно се наслони!

Наша

а није наша!

Једина Сабирин жалост је што нема исто презиме као њени тата и мама. Они су више пута покушавали да је усвоје: тако би стекла право на социјално осигурање и најзад и пред законом постала њихово дете. Али, тада се увек јављао њен прави отац који је побегао у Албанију још пре Сабириног рођења и никад је није ни видео. Данас он живи у Драчу где се оженио и доbio троје деце. Сабира се на њега много љути и каже да он хоће на њој да заради док је према мајци увек била блажа. „Можда ме је оставила зато што је и сама била гладна?“, мисли Сабире.

мено, док се не нађе боље решење, а остала заувек

— Желео бих да је усвојимо — објашњава судија Васиљевић — најпре због ње. Шта ће бити са њом ако се нама шта деси а ми смо стари људи? Мени је седамдесета а Милица побољева са срцем. Остале изаша Сабира сама, напред пута.

Каква је девојка Сабира? Воли друштво, није баш одличан љак („Намичемо, намичемо“ — каже мајка), игра у фолклору, свира клавира и чита. Мама је лепо обљачи и све јој сама шије.

Њена највећа жеља је да код нас или негде у иностранству оде на операцију која би дефинитивно отклонила последице болести од пре 13 година. Прави и планове.

— Учићу историју уметности и удаћу се. Кад будем велика, узећу једно дете из дома.

— А што да узимаш кад можеш и сама да имаш своје — меша се мајка.

— И ти си могла да имаш својих колико си хтела — спремно одговара Сабира — па ипак си узела мене!

В. С.

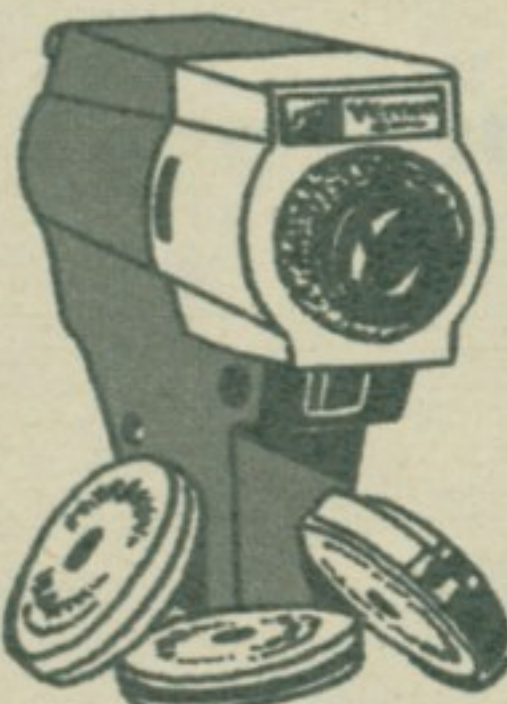
ИЗУЗЕТНА НАГРАДА:

„КУЋНИ БИОСКОП“

ПОЗНАЈЕШ ЛИ
СПОРТОВЕ?

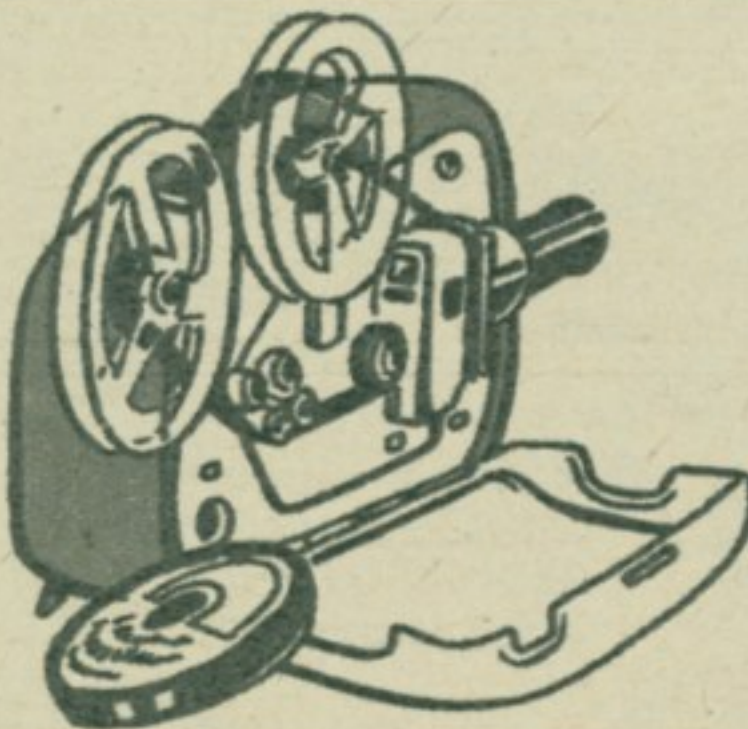
На нашем цртежу налазе се силуете седам атлетичара који се баве различитим атлетским дисциплинама. Твој задатак се састоји у томе да цртеж пажљиво погледаш и на основу става и покрета седморице атлетичара погодиш којим се дисциплинама баве. Пази! Силуете су испреплетане и да би их лакше распознао обој сваку другом бојом. Кад то урадиш испиши на дописници називе свих седам дисциплина којима се баве атлетичари на нашем цртежу. Дописницу с одговорима, налепљеним купоном и својом читко исписаном адресом пошаљи ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ 11001 Београд, П. факс 124 до 25. јуна ове године.

Међу онима који буду тачно навели свих 7 дисциплина (толико има атлетичара) извући ће се на срећу имена шест читалаца који ће добити следеће награде:

1 НАГРАДА: „КУЋНИ БИОСКОП“ који се састоји од потпуно аутоматизоване јапанске филмске камере марке ВЕРНОН и кинопроектора ЛУЧ супер 8 са пет цртаних филмова. Као што видите, срећни добитник ће моћи сам да снима и да касније код куће пројектује снимљене филмове, а исто тако и да приказује цртане и игране филмове који се већ продају и у нашој земљи.

ПАЗИТЕ: Исту овакву прву награду „кућни биоскоп“ доделићемо и у три наградна конкурса који ће се појавити у три следећа Забавника.

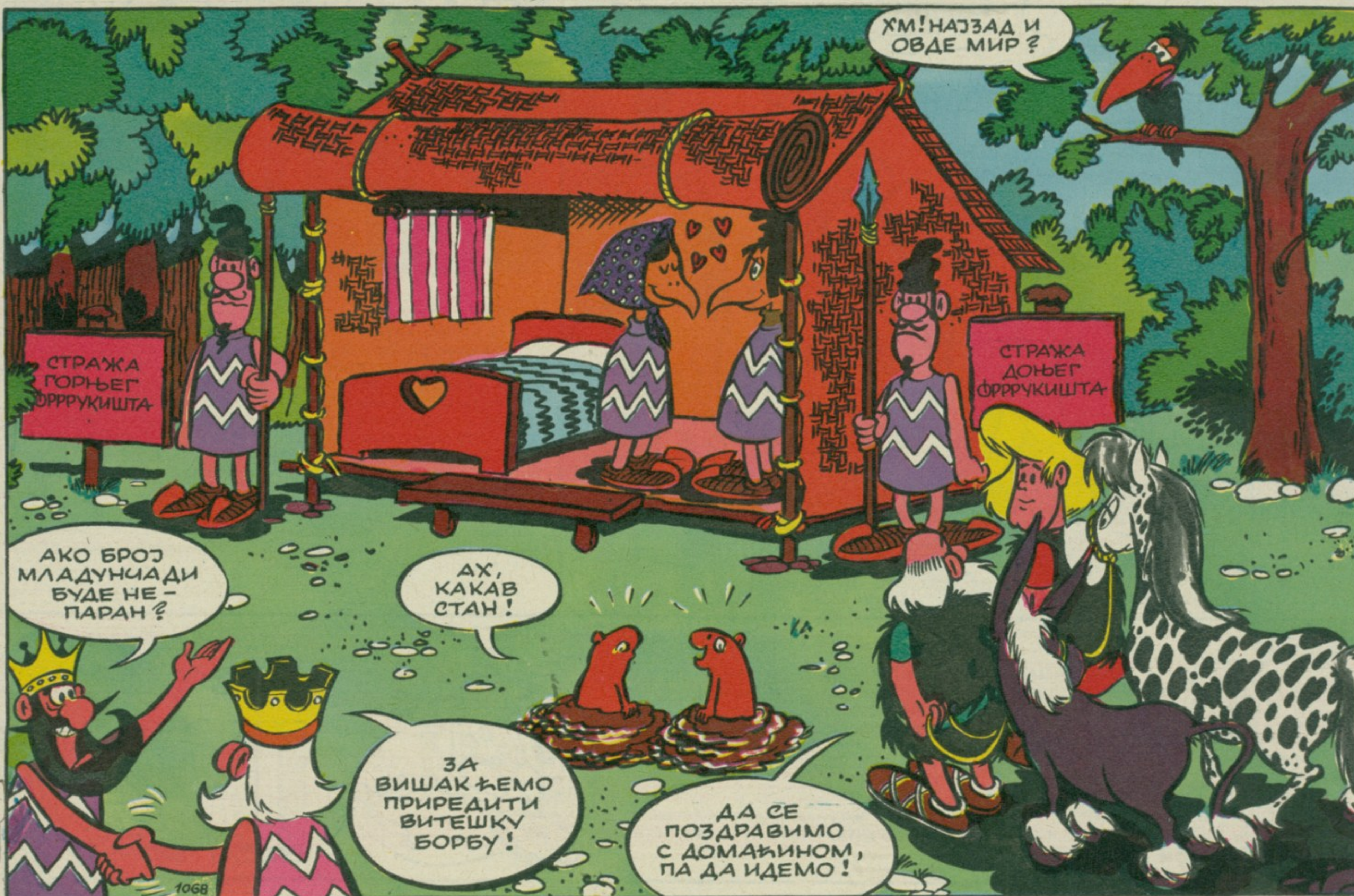
ОСТАЛЕ НАГРАДЕ: ПЕТ КОМПЛЕТА (сваки од по 10 књижица) ПРИЧЕ И БАЈКЕ БРАЋЕ ГРИМ.

СПОРТ

ДИКАН

и последње фррруке

**ВОЈВОДУ ОД ВЕЛИНГТОНА УМАЛО НИ-
ЈЕ УДАРИЛА КАП КАДА ЈЕ УСРЕД
БИТКЕ УГЛЕДАО СВОЈЕ ВОЈ-
НИКЕ КАКО, УМЕСТО ДА СЕ
БОРЕ, СТОЈЕ МИРНО
ПОД КИШОБРАНИМА
И ЧЕКАЈУ ДА
КИША СТАНЕ**

КИШОБРАНИЈА

Нема ничег обичнијег од кишобрана. Данас се нико неће окренути за човеком који га носи осим, наравно, ако га је отворио иако не пада киша. Кишобран је чак постао и помало старомодан јер га све више потискују непромочиве кишне кабанице од развојног материјала. Али, није увек било тако. Пре 200 година појава кишобрана у Европи изазвала је праву сензацију и донела пуно непријатности својим првим популаризаторима.

Тајансџвени замотуљак

Једног септембарског јутра 1750. крцат богатим товаром мирођије, балама кинеске свиле и сандуцима порцулана, упловио је у портсмутску луку једрењак „Света Ана“. На копну је први изишао Џон Ханвеј. Дочекала га је жена и двоје деце. Отимајући се око очевог пртљага старији дечак зграбио је некакав узан, дугачак замотуљак који је лежао поврх свих осталих ствари. У истом тренутку отац је притрчао и узео му пакет. До куће га више није испуштао из руку.

Уз пут је Џон весело причао жени о својим доживљајима и поклонима које је донео. Али, она је хтела да зна шта је у том замотуљку. Џон је, загоњено се смешкајући, одговорио:

— То је велика тајна. Видећеш већ, цео град ће само о томе говорити. Практичнију ствар човек није могао да измисли!

Тако су стигли кући. Неколико дана долазили су му пријатељи и суседи на разговор интересујући се како је у далекој Кини. Говорећи о обичајима у овој земљи Џон би, као узгред напоменуо да се Кинези штите од сунца и кише неким малим заклонима које сами носе у руци. На питање како то

изгледа одговарао је да ће им већ показати кад за то дође време.

После десетак дана на Портсмут се спустила киша. Џон је одмах живахнуо.

— Сад ћу распаковати онај замотуљак и поћи у варош — рекао је жени. — Баш бих волео да пођеш за мном да би видела како ће ме свет запањено гледати. Ионако треба да одем до Браунових.

Први пролазник уплашено је одскочио угледавши Џона под кишобраном. Завртео је главом, окренуо се и пошао за њим. Слично је било и са осталим пролазницима. Гомила за човеком с кишобраном расла је а он је поносио ишао напред. Људи су истрчавали из кућа и радњи и запањено га гледали.

— Па, то је сам ђаво! — рече једна жена свом суседу. — Гледај шта му је то над главом!

Убрзо се улицама пронео шепат о „нечастивом“ који је дошао да куша верне душе и заблудује их. Гомила за Џоном била је све већа. Наједном, зачуо се гласан повик:

— Браћо, то је нечисти! Треба га каменовати!

Људи за тренутак засталоше и погледаше сувољавог фратра који је са црквених степеница ово довикнуо. И Џон је чуо фратрове речи и убрзао корак. Једва је одмакао десетак корака кад га прва каменица погоди у леђа. Није знао шта да чини. До куће Браунових имао је да пређе још стотинак метара а гониоци су му били за петатама. Засу га читава киша каменица.

Прошџб кише, сунца и мува

Џон је већ малаксавао. Било му је жао кишобрана, али је живот ипак више волео. У последњем тренутку, баш кад је најбржи гонилац почео да га удара штапом по леђима, пар метара пред пријатељевом кућом, Џон баци кишобран и потрча што је брже могао. Замичући иза тешких масивних врата тужно се окренуо. Гониоци су застали крај кишобрана и сав терет каменица сручио се на њ. Двојица се залетеше, скочише на већ поцепан кишобран и почеше га газити.

Енглеска се тако згражавала над ђаволском направом и не знајући да је кишобран стар скоро 6.000 година и да су га у његовој по-

стојбини Кини смели користити само цар и царска породица као знак највишег достојанства. У старом Египту било је слично, само је ту кишобран био сунцобран, што је једно исто, а на њега су имали право једино фараон и његов везир.

У Риму кишобраном су се дичили само император и патрицији. Они нису умарали руке већ је иза њих ишао роб „кишобранац“ држећи им над главом скупочени кишобран или сунцобран — већ према томе да ли је падала киша или пекло сунце.

И Грци су знали за ову направу али су се, за разлику од осталих старих народа, подсмевали онима који би се усудили да изиђу на улицу „украшени“ кишобраном. Пролазници би за таквим несрећником викали: „Уа!“ и он је следећи ту вероватно више волео да покисне него да се изложи новом подсмеху.

Први кишобрани и сунцобрани имали су сличан облик као данашњи али се нису могли склопити. Костур им је био од бамбусових штапића а „кров“ од палминог лишћа. Челичне шипчице замениле су дрвени костур тек у задњим деценијама XVIII века док се свилене и памучне тканине употребљавају уместо лишћа већ стотинама годи-

на а тек недавно уступиле су место синтетичким материјама.

Први кишобрани појавили су се у Европи у XVI веку. Године 1578. Анри Естјен забележио је „да су шпански и италијански племићи, да би се одбранили од сунца, кише и мува, носили необичне павиљоне на једној дршци.“ Кишобране и сунцобране донели су из Азије и Африке португалски морепловци али је ипак било потребно сачекати XVIII век па да се ове практичне ствари у Европи више одомаће.

Енглеска љубав

Одмах после Италије и Шпаније кишобран су „усвојили“ Французи. У веку Луја XIII прочуо се у Паризу глумац Табарен због свога кишобрана за заштиту од непогода. Енглези су се, изгледа, последњи привикли на кишобран али, када су га једном заволели, више се од њега нису одвајали. И данас сваки добар Енглез носи кишобран када је облачно, али када је лепо време, мора обавезно да га има уз се.

Енглески пуковник Вуд, заповедник артиљерије код Ватерлоа, оставио је разне забелешке о великој бици па је описао и један окршај између француске и енглеске коњице који се одиграо јуна 1815. у близини Женапеа. У опису, између осталог, стоји: „Бојиште је било прекривено сабљама, фишеклијама и кишобранима!“

За време окршаја код Бајоне на југу Француске децембра 1813. британски пешаци под командом пуковника Тајнлинга заузели су шанца у близини друма. Изненада, појавио се војвода од Веллингтона, главнокомандујући британских снага у Европи. Падала је јака киша. Када се приближио шанцу, војводу од Веллингтона умало није ударила кап — енглески војници и официри мирно су стајали сваки под својим кишобраном и чекали да плусак стане.

Поред Енглеза кишобране много воле и католички свештеници. Захваљујући њима једна земља на нашој планети носи име Кишобранија. То је јужноамеричка држава Парагвај којом су дуго владали језуити. Парагус на шпанском значи — кишобран!

Господа у старом Риму нису умарали руке — иза њих ишао је роб и држао им над главом огроман кишобран.

ТРАГОМ ДИВЉАЧИ

Рано ујутру за време викенда и одмора многи људи обучени у спортску одећу, с ранцем на леђима, пушком о рамену и ловачким псом поред себе одлазе пут шума. Неки то чине више због задовољства него због улова. Лов је данас спорт, а у најстарије доба људске историје био је потреба и неопходан услов за живот. Од тада се непрекидно усавршавао напоре са средствима за лов. Прва оруђа била су: тољага, зашиљени штап, затим копље са врхом од кремена. Карактер лова умногоме се изменио кад су се појавили лук и стрела а касније секира и разне врсте мачева. Код старих народа лов је био и најбоља вежба за рат. Тек у средњем веку постао је нека врста витешког спорта. Према врсти дивљачи коју лове, савремени ловци наоружани су углавном пушкама и карабинима. За дивљач такозваног високог лова употребљавају се тешки карабини — кугларе, а за мању дивљач лушке сачмарице. Откад је добио спортски смисао, лов више није потпуно слободан, већ је ограничен на уништавање штетне дивљачи. Поред тога, за сваку врсту дивљачи постоји одређени период кад је лов дозвољен.

Брзину и тачност гађања спортски ловци вежбају нишањећи у покретне или летеће мете. Једна од таквих покретних мета позната је под именом „глине-ни голуб“.

ИСТОРИЈА ЈУГОСЛАВИЈЕ

Први пут код нас се појављује књига која научно и занимљиво приказује прошлост Југославије и народа који живе на њеној територији!

ПРВО ИЗДАЊЕ, У ОКТОБРУ 1972, САМО ЗА ПРЕТПЛАТНИКЕ!

После осам година рада професори **Иван Божић** и **Сима Ћирковић** (од најстаријих времена до краја XVIII века), професор **Иван Екмеčić** (XIX век) и професор **Владимир Дедијер** (XX век) завршили су

ИСТОРИЈУ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Књига је писана на основу најновијих резултата историјске науке: популарно, научно, потпуно.

За све школе, за студенте, за љубитеље доброг историјског штива!

Књига је прављена за широк круг наших читалаца и читаоце у иностранству. Издавачко предузеће **»ПРОСВЕТА«** већ је закључило уговор са америчком издавачком кућом **Mc Graw Hill** из Њујорка о издавању

ИСТОРИЈЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

на енглеском језику у САД и Великој Британији, као и на другим светским језицима у Француској, Немачкој и другим земљама.

ИСТОРИЈА ЈУГОСЛАВИЈЕ

излази у октобру месецу 1972. године у издању **»ПРОСВЕТЕ«**, латиницом на 500 страница текста и 200 страница карата, графикана и илустрација. Укупно 700 страница великог формата 17x24 цм у платненом повезу.

ПРЕТПЛАТНА ЦЕНА 180 ДИНАРА

износ можете уплатити у целости или у 6 месечних рата по 30 динара.

ИЗУЗЕТНО ЗА ЧИТАОЦЕ ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА ПОСЛЕДЊИ РОК ЗА УПИС ПРЕТПЛАТНИКА 30. ЈУНИ 1972. ГОДИНЕ.

Поруџбине слати на адресу: **»ПРОСВЕТА«**, 11001 Београд, Добрачина 30, пошт. фах 555, а претплату уплатити на жиро рачун 608-1-86-1, — телефон: 631-651.

Књига се испоручује претплатницима по редоследу укупно уплаћене претплате.

Политички Забавник
16. VI 1972.

(Место и датум)

ИЗДАВАЧКО ПРЕДУЗЕЋЕ „ПРОСВЕТА“

Добрачина 30 — Пошт. фах 555 — 11001 Београд

Претплаћујем се неопозиво на **ИСТОРИЈУ ЈУГОСЛАВИЈЕ** (латиницом) која излази из штампе октобра 1972. године по претплатној цени 180 динара који се износ обавезујем исплатити

одједном у целости

у 6 месечних рата по 30 динара (непотребно прецртати)

на жиро-рачун „Просвете“ број 608-1-86-1 увек са назнаком „Историја Југославије“. Примам на знање да ми књига неће бити испоручена док не уплатим целокупну претплату.

(Име и презиме претплатника)

(занимање и назив установе — предузећа)

(број поште, место, улица и број)

(телефон у стану — телефон у предузећу)

(Својеручан потпис)

Попуни, изрежи, налепи на дописницу и пошаљи на адресу:
„ПРОСВЕТА“, Добрачина 30, 11001 Београд

НАПРАВИ САМ

КОЛИБЕ ОД ДРВЕТА ИЛИ ПРУЋА

Ако желиш да направиш колибу коју ћеш користити за време летевања или викенда, најпре треба да пронађеш одговарајуће место, заклоњено од пута, али не и сувише удаљено од места на коме проводиш викенд или одмор. Најбоља раздаљина је од 200 до 800 метара. Пре него што почнеш да градиш колибу, затражи дозволу од власника имања и обећај му да нећеш сећи младо дрвеће, палити ватру и за собом оставити неред.

Да би твоја колиба имала облик као на нашем цртежу, одабери једно не сувише дебело стабло које се рачва (цр. А) и нађи двадесетак тањих окресаних грана. Рачвасто дрво послужиће ти као стожер. Око стожера нацртај кредом тачкасти круг и у њега забоди тање гране. Да се колиба не би распала, чврстим канапом вежи целу конструкцију при врху (цр. Б) а затим је другим канапом оплети целу. Можеш је прекрити лишћем или маховином. Немој заборавити да оставиш место за улаз (цр. Ц).

Ако се одлучиш да правиш ову колибу помоћ ће ти свакако добро доћи јер је она већа од осталих. Прво пронађи у шумарку два стабла не много удаљена једно од другог која се рачвају на метар, метар и по од тла. У те природне ракле постави окресану грану (цр. А). Затим колибу конструиши као што видиш на нашем цртежу, а да се не би распала испреплети је канапом. Остави место за улаз а целу колибу прекриј гранчицама са лишћем.

Ова колиба се једним делом наслања на живу ограду, тарабу или неки зид па је није тешко направити. За други део колибе и кров нађи петнаестак дебелих штапова сличне дужине и уз помоћ брата или друга почни да градиш. Пази! Кров је од испреплетаних грана (може и прућа). И код ове колибе целу конструкцију појачај канапом а преко крова стави тумирано платно или мушму. Колиба нема бочне зидове.

Четврта колиба је налик на малу кућицу и најудобнија је. За њу су потребна четири стабла распоређена у квадрат и не много удаљена једно од другог. Четири гране, које ћеш у сваком шумарку лако наћи, постави као што видиш на цртежу и ојачај их канапом. Од канапа направи потку крова. За спољне зидове колибе нека ти послуже лиснате гране. Остави место за улаз а дно колибе обложи маховином.

За време светске изложбе у Чикагу 1893, док су очи читаве јавности биле упрте у Америку, умро је у малом канзаском грздићу, у својој постели, извесни Лук Шорт. Овај догађај праћен је само неупадљивом вешћу у месним новинама. Неколико година касније Шортов пријатељ Бат Мастерсон написао је: „Он је био један од највећих авантуриста у земљи, а умро је у постели, без чизама, смрћу достојном поштеног грађанина!“

Бинџо
умесџо
џокера

У ствари, није се променио стари Шорт већ некадашњи Дивљи запад. Када је Шорт напустио Томбсгон, окушао је срећу у Форт Вурту у Тексасу надајући се да је то још увек онај врели град из старих добрих времена. Али, и ту га је чекало разочарење: са новом школом, библиотеком и два месна листа Форт Ворт је био прави Њујорк Сити у малом.

Ипак, Шорт се није предавао: купивши трећину акција салуна „Бели слон“ отворио је на спрату коцкарницу у којој се играо бинџо — по његовом мишљењу бедна замена за стари добри покер. Године 1887. Шорт је доживео нови шок — градска управа забранила је јавно коцкање! Шорт је коцкарницу преселио у сопствени дом, изван градског подручја, али то више није било оно.

Тако је, непрекидно се сударајући с новим добом, притиснут разочарењем, Шорт све чешће тражио утеху у пићу па је под дејством алкохола постао веома нервозан и напрасит. У једном таквом расположењу присетио се старих добрих времена и — убио неког коцкара. Хапшење га је дотукло: он, који је дотада знао само за шерифе морао је да се преда градском полицији у испеглаој плавој униформи са сјајним месинганим дугметима! Шерифи више нису постојали.

УМРТИ СУ БЕЗ ЧИЗАМА

После обрачуна код О. К. Корала чувени револвераш Док Холидеј оишао је — љубав у бању!

Мада није осуђен, Шорт је после овог догађаја почео видно да пропада. Да би сачувао здравље, преселио се у бању Геда Спрингс. Ово као да је значило коначну предају јер је убрзо пао у постелу и умро у хотелској соби једног лепог септембарског дана 1893. Чиме су му биле под креветом.

Алкохолна џераија

И Џон Док Холидеј, славни коцкар и револвераш Дивљег запада, нашао се пред крај живота у бањи. После славног обрачуна код О. К. Корала 1881. у коме су Вирџил, Вајат, Морган и Џејмс Ерп и Док Холидеј победили браћу Клентон, напустио је Док Холидеј Томбстон и отишао у Колорадо. Његов одлазак убрзало је и то што су га гонили због једног убиства

Уз пут, између Денвера и Лидвила, покушао је да коначно сребра учини оно што су они радили са стенама: да их „ослободи“ племенитог метала. У сукобу са законом, као и за карташким столом, и даље га је пратила срећа.

Но, попустило му је здравље. Мада је престао да пије, осећао је болове у стомаку и грудима тако да се упутио у Гленвуд Спрингс, тада веома популарно лечилиште у Колораду. Тамо је преко дана удисао лековита испарења, а увече устајали дувански дим четири градска салуна у које је редовно одлазио трудити се да докаже како је још један од првих коцкара Запада.

Овакво лечење му, разуме се, није помогло и пред крај лета 1887. лекар коме се обратио установио је да Док има галопирајућу туберкулозу и да су му дани избројани. Те дане славни Док Холидеј није протраћио. Одмах се препустио ал-

кохолној терапији бројних салуна. Умро је новембра исте године.

Вајат Ерп у Сан Дијеу

И трећи члан дивље томбстонске дружине Вајат Ерп умро је у топлој кревету, само је живео знатно дуже. Ипак се његова права каријера завршила још код О. К. Корала. Убрзо после великог обрачуна његова два брата нападнута су из заседе: Морган је убијен а Вирџил тешко рањен и осакатан. Вајат, који је у то време био маршал (изасланик федералних власти у улози шерифа) кренуо је са својим пријатељем Доком Холидејом и још два револвераша у потрагу за убицама.

Пошто се више нису вратили, за њима је издата потерница јер је на томбстонској железничкој станици

нађен леш човека за кога се претпостављало да је учествовао у заседи на Вајатову браћу. Када је то чуо, Вајат Ерп је тражио своју маршалску звезду за нов шпил карата и изгубио, се у правцу Колорада.

Пошто је обишао многе коцкарнице Запада, сместио се у Сан Дијеу и отворио салун. Али, место га није држало — одатле је одлучио на Аљаску, а затим у Неваду отварајући салуне где год је владала златна грозница. Тада је имао 63 године и није се осећао најбоље али је и даље неуморно правио планове.

Највећи сан био му је да неко опише његов живот, али онако како га је он сам видео. Године 1928. коначно је склопио уговор са извесним Стјуартом Н. Лејком који је одмах почео писање Вајатове биографије. На жалост, њен јунак није стигао да је прочита јер се појавила тек 1931, две године после његове смрти. И чувени Вајат Ерп чији је

Док Холидеј

Френк Џејмс

Вајат Ерп

Лук Шорт и Бат Мастерсон

брзи револвер постао легенда Дивљег запада умро је у постељи, без чизама на ногама.

Злочин се не исцртава!

Познати разбојници браћа Боб, Цим и Кол Јангер осуђени су после једног неуспелог покушаја пљачке банке на доживотну робију. Боб је одлежао свега 13 година, 1889. умро је од туберкулозе. Цим је после 25 година условно пуштен на слободу али је та назови слобода била толико ограни

чена да је он исте, 1901. године, у очајању извршио самоубиство.

Кол, који је ослобођен исте године кад и Цим, продавао је са братом надгробне споменике за рачун једне компаније из Минесоте. После Цимове смрти дата му је пуна слобода и он се вратио у Мисури. Тамо је отпочео нову каријеру ступивши у „Вајлд Вест Шоу“, путујуће позориште које је приказивало историју Дивљег запада и у коме су многе некада славне личности глумиле саме себе. Тако је и Кол Јангер, заједно са Френком, братом чувеног Џеса Џемса, пропутавао државу Илиноис и велики део

обућу и конфекцију, да би на крају постао вратар једног позоришта у Сент Луису што га је и довело на даске „Вајлд Вест Шоа“.

Једна од омиљених сцена које је приказивала ова група био је напад на поштанска кола. Френк се ту увек налазио усред гужве, али не у улози разбојника, којом се прославио у животу, већ као недужна жртва која би редовно на крају поњела аплаузе публике. „Вајлд Вест Шоу“ распао се после неколико сезона а Френк се повукао у Оклахоми и посветио раду на својој фарми. Године 1911. вратио се

затвора и о томе како се злочин не исплати. Почетком 1920. постао је грађевински предузимач у Лос Анђелосу. Врхунац његовог новог живота био је одлазак у Холивуд где је с успехом писао филмска сценарија! Ту је и умро 1937. као срећан и богат човек.

Ипак је највећи успех у цивилизованом свету постигао чувени шериф Вилијам Баркли Бат Мастерсон. Пошто се прекалио у врелом Доу Ситију и храбро борио против Индијанаца, овај пријатељ и сарадник Дивљег Била Хикока обрео се 1880. у Денверу, тада једном од великих центара у

коном. Убрзо је постао маршал јужне четврти државе Њујорк — лагодан посао који се углавном састојао од седења за столом јер је усред Бродвеја ретко долазило до озбиљнијих изгреда. И поред тога Бат је, када му је један пријатељ из „Морнинг телеграфа“ понудио места спортског уредника, одмах предао своју маршалску звезду.

А онда се Мастерсон још једном у животу прославио и то захваљујући спортским коментарима које је писао. Октобра 1921. године изненада се разболео од грипа и лекар му је саветовао да неколико дана лежи. Бат,

Френк Џемс, некада чувени пљачкаш банака и брат славног Џеса Џемса, претворио се у љубазног продавца обуће

Кол Јангер

Југа да би на крају напустио и пред житељима свога родног града у Мисурију.

Његова позоришна каријера била је кратког века, али га је толико занела да је наставио да путује и држи предавања о томе како се злочин не исплати! Умро је 1916. као спокојан старац, у чистој постељи своје родне куће у Лиз Самиту.

Слично је прошао Френк Џемс — некадашњи Јангеров партнер у пљачкама банака а затим у позоришним представама. Он је прво био судија на коњским тркама, затим је продавао

у родни Мисури да би ту 1915. и умро, у кревету своје некадашње деце собе.

Баџ Мастерсон се њоменио

Емет, једини преживели од браће Далтон, ослобођен је 1907. после 14 година принудног рада у затворској кројачници. Изишао је не само са новим оделом већ и са новим схватањима. Најпре је, попут Јангера, путовао и држао предавања о потреби реформе

околини Чикага, где је постао заменик шерифа. Када су му понудили положај федералног маршала у Оклахоми, одбио је изјавивши да се заувек одрекао пиштоља. Упркос томе није се сасвим припитомио: једном приликом је у свађи млатнуо штапом по глави неког боксера после чега га је градски маршал љубазно замолио да се првим возом покупи из Денвера. Бат је из тих стопа отишао у Њујорк Сити.

Тамо је одмах оптужен за крађу а затим кажњен због недозвољеног ношења оружја. После тога више није долазио у сукоб са за-

међутим, није могао да поднесе да буде везан за постељу и сутрадан је отишао у редакцију. Ту су га и чашли, с главом на столу и недовршеним коментаром пред собом. Умро је од срца.

Погребу је присуствовао преко 500 људи, међу њима и многе истакнуте личности из политичког, позоришног и спортског живота. Мастерсон је на одру лежао у чизама. На његовом надгробном споменику пише: „Сви су га волели“.

ЦРНА БРАДА И ИНДИЈАНЦИ

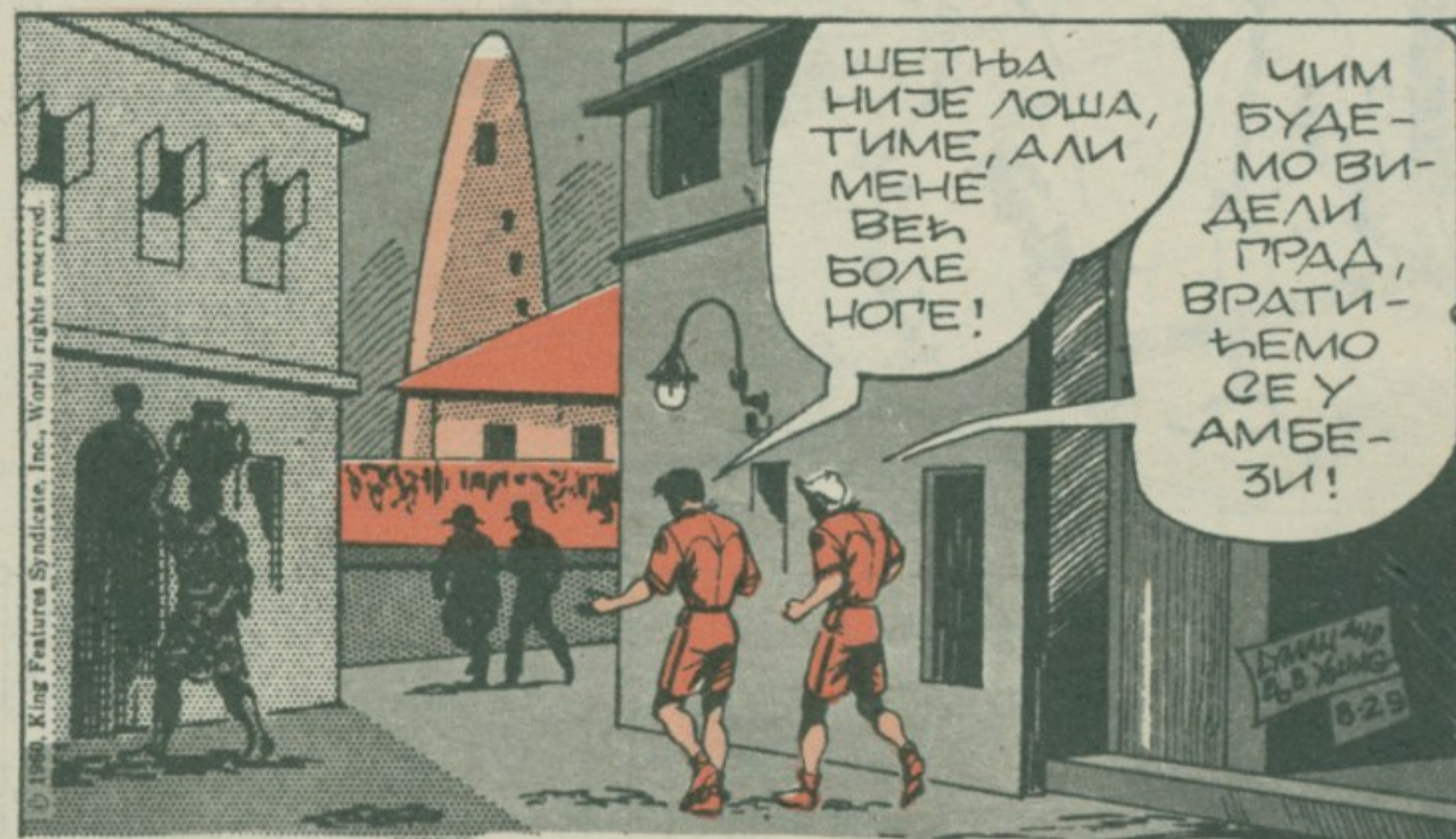
БИМ И БУМ

JOE MUSIAL

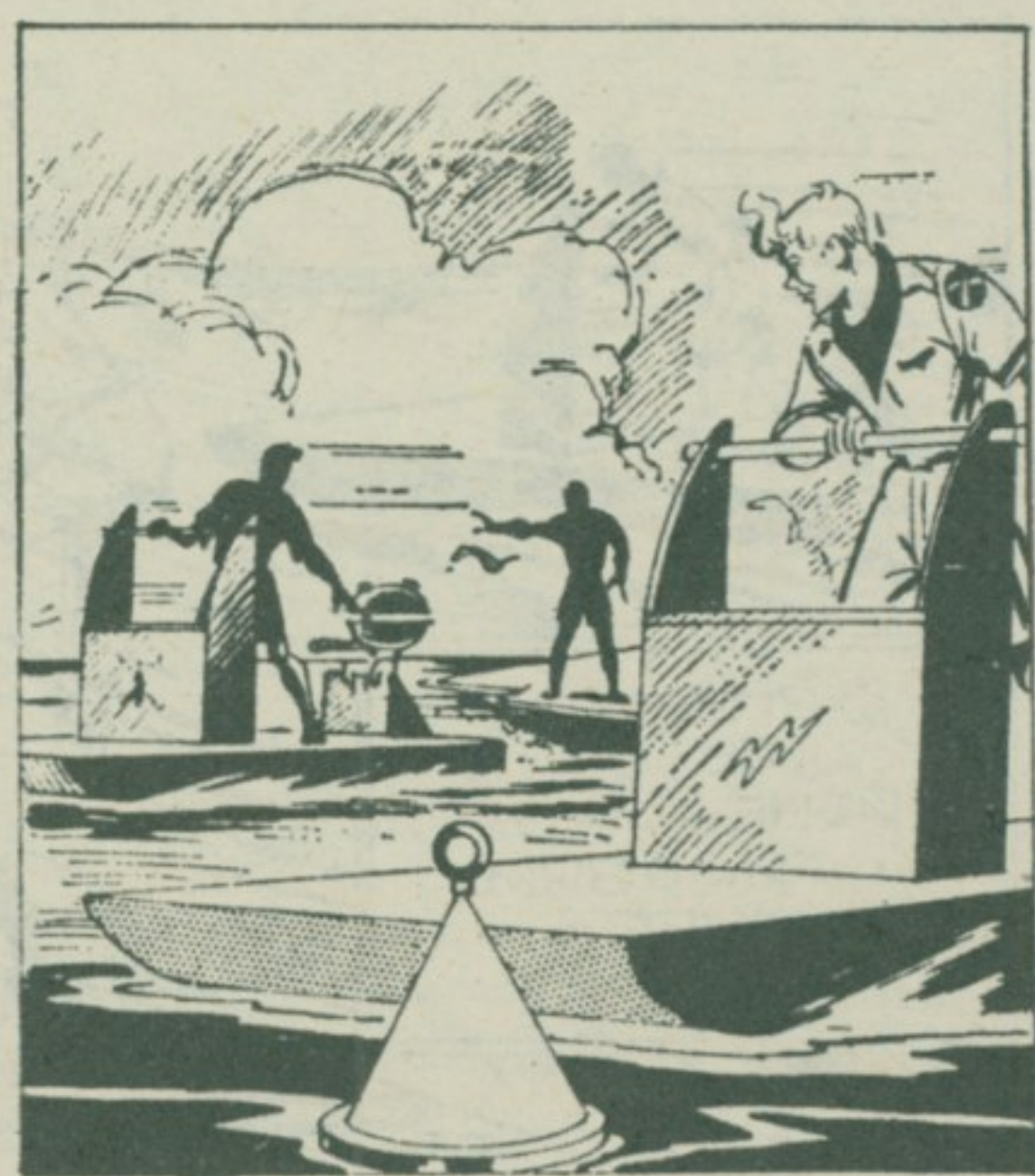

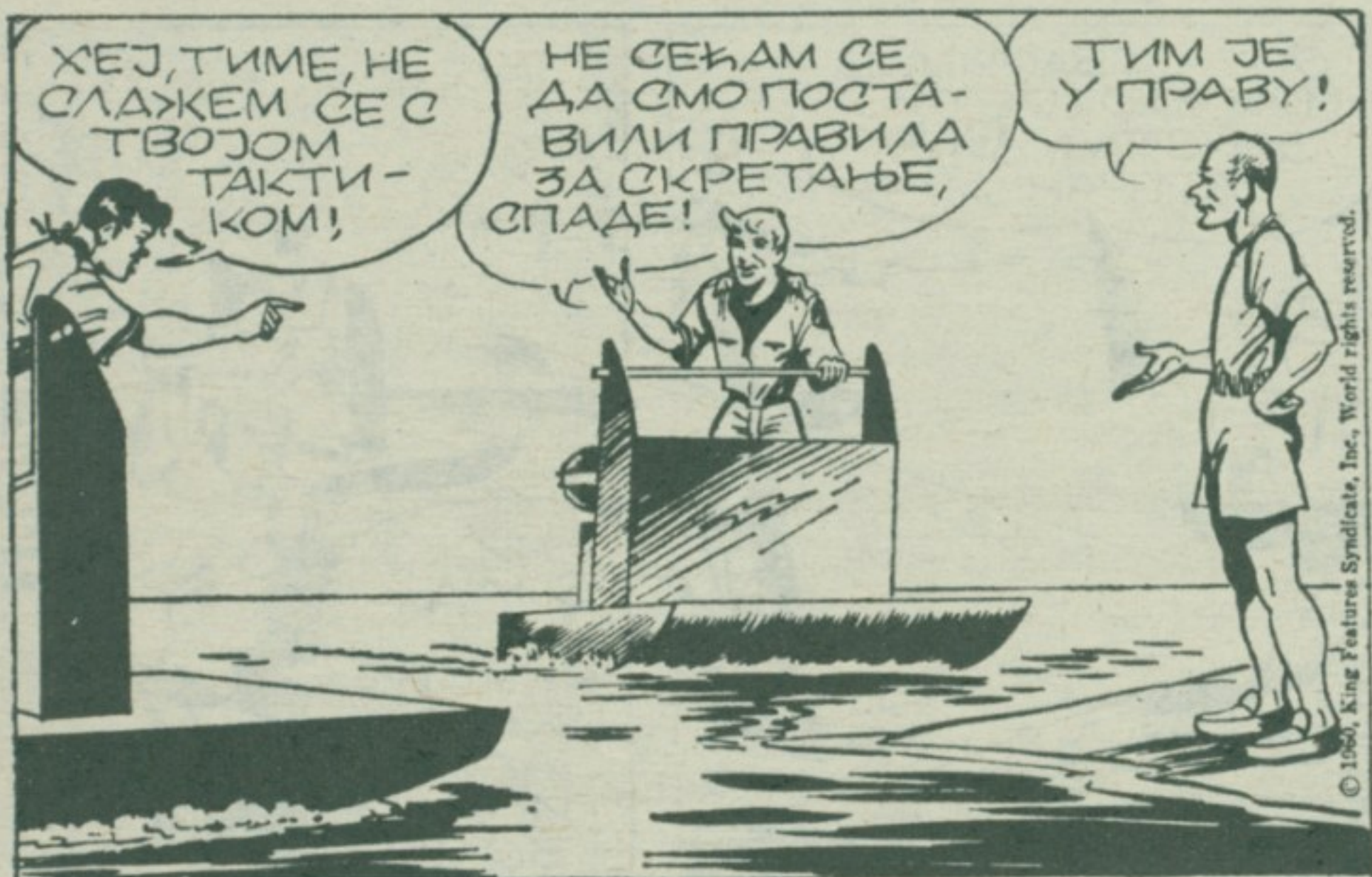
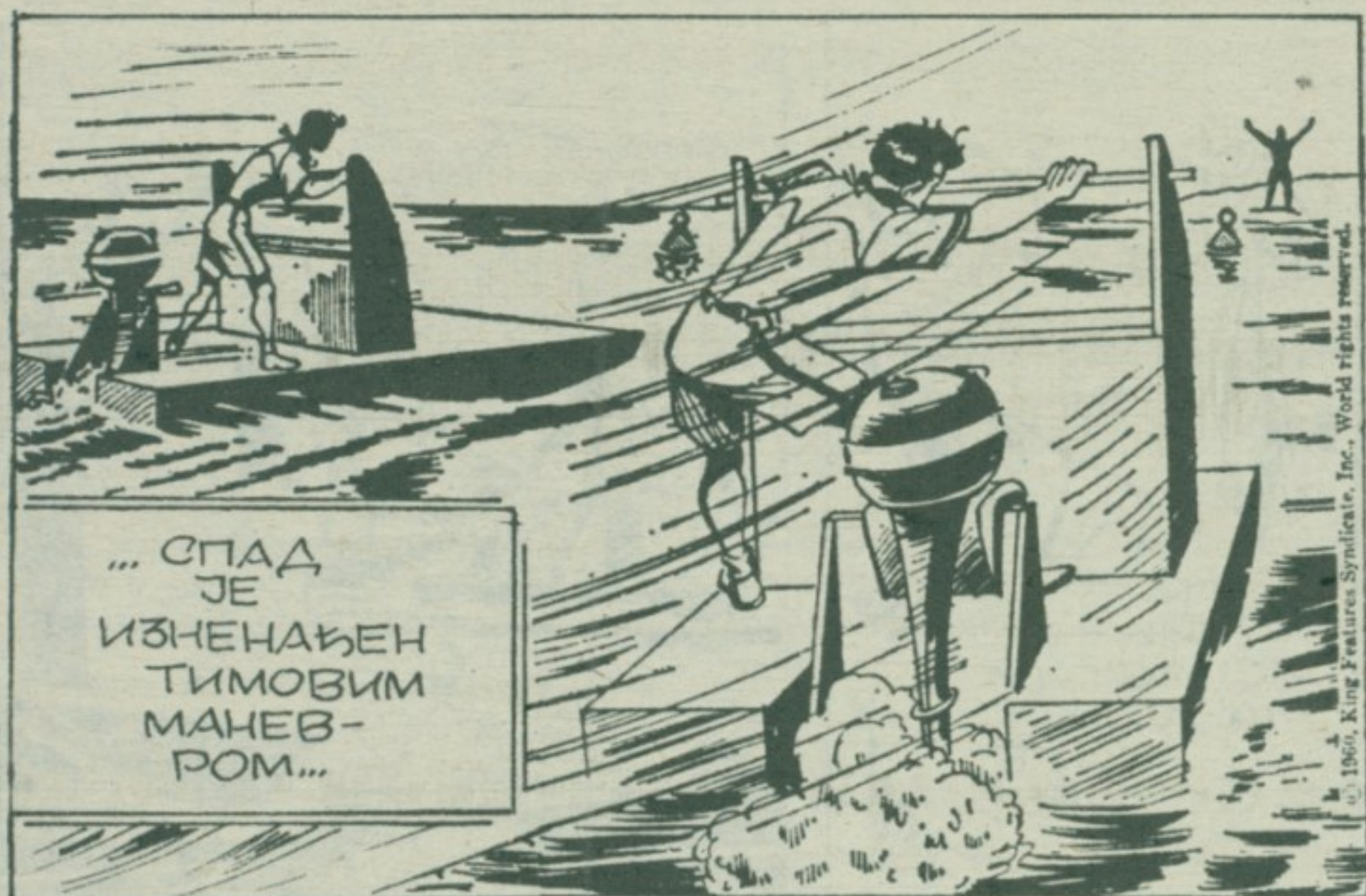
Тим
Тајлер

ПУТ У МОЧВАРУ

ЗНАЧИ,
НЕЋЕТЕ
ДА МИ
ПОМОГ-
НЕ-
ТЕ?

ЗА ВАШЕ
ДОБРО,
ДОКТОРЕ,
СЕЈЏ!

А ЈА САМ МИС-
ЛИО ДА МОГУ
ДА СЕ ОСЛО-
НИМ НА ВАС!
НАПОЉЕ!

ТРАГ!

LYMAN AND
BOB YOUNG
9-21

УХ!
ОВАЈ ДОК-
ТОР СЕЈЏ
ЈЕ ЖЕСТОК
МОМАК!

СПАДЕ,
ЊЕМУ ЈЕ
ЗБОГ НЕ-
ЧЕГА ЈА-
КО ВАЖ-
НО ДА УС-
ТАНЕ ИЗ ПО-
СТЕЉЕ!

МАЈОРЕ, ИЗГЛЕДА
ДА ДОКТО-
РУ СЕЈЏУ
ВЕОМА
СМЕТА
СЛОМ-
ЉЕНА НОГА!

РЕ-
КАО
БИХ С
РАЗЛО-
ГОМ,
ТИМЕ!

ДОКТОР СЕЈЏ
ЈЕ ЗООЛОГ... УЛО-
ЖИО ЈЕ МНОГО
ВРЕМЕНА И НОВ-
ЦА ДА ДОКАЖЕ
ЈЕДНУ ПРЕТ-
ПОС-
ТАВКУ...

LYMAN AND
BOB YOUNG
9-22

О КАК-
ВОЈ СЕ
ПРЕТПО-
СТАВЦИ
РАДИ,
МАЈО-
РЕ?

ДОКТОР
ВЕРУЈЕ ДА
У МОЧВАРИ
ТАНГА ЖИВЕ
НЕКЕ НЕПОЗНА-
ТЕ ЖИВОТИЊЕ!

ЗАШТО
ГА НЕ УПИ-
ТАТЕ О
ПОЈЕДИ-
НОСТИ-
МА?

РАЗГО-
ВОРИ С
ЊИМ СУ
ОБИЧНО
ВРЛО
КРАТ-
КИ,
МАЈО-
РЕ!

ПА, ЈЕСТЕ
ЛИ СЕ
ПРЕДОМИ-
СЛИЛИ?

МАЈОР НАМ
ЈЕ РЕКАО ДА
ВАС УПИТА-
МО У
ЧЕМУ ЈЕ
ВАШ ПРО-
БЛЕМ!

ПА ЕВО... МОЈ
УНИВЕРЗИТЕТ
МИ ЈЕ ОДОБРИО
СРЕДСТВА ДА ДО-
КАЖЕМ ДА У МОЧ-
ВАРИ ТАНГА ПОС-
ТОЈЕ ПАТУЉАСТИ
НИЛСКИ КОЊИ!

...ПРОБЛЕМ ЈЕ У ТО-
МЕ ШТО ИМАМ
САМО НЕДЕЉУ
ДАНА ЗА ПО-
САО КОЈИ
НЕ БИХ МО-
ГАО ОБА-
ВИТИ НИ
ЗА МЕ-
СЕЦ!

А САД ЈОШ И ТА СЛОМ-
ЉЕНА НОГА! НЕ
ТРЕБА ДА СЕ ЧУДИ-
ТЕ ШТО САМ
БЕСАН!

АЛИ, ДОК-
ТОРЕ, ЈОШ
НИКО У МОЧ-
ВАРИ ТАН-
ГА НИЈЕ ВИ-
ДЕО ТАКВЕ
ЖИВОТИ-
ЊЕ!

ЗНАМ! ИПАК
ПРЕМА ПОДА-
ЦИМА КОЈЕ
САМ СКУПИО
ТРЕБАЛО
БИ ДА ПОС-
ТОЈЕ!

АЛИ ШТА ТО
САД ВРЕДИ... МОЈ
ПОКУШАЈ ДА
ПРОДРЕМ У
МОЧВАРУ
ЗАВРШИО СЕ
ОВАЈЕ!

LYMAN AND
BOB YOUNG
9-24

...КРОЗ НЕДЕЉУ
ДАНА ИСТИЧЕ
МИ ОДСУСТВО...
А И НОВЦА ВИШЕ
НЕЋУ ИМАТИ!

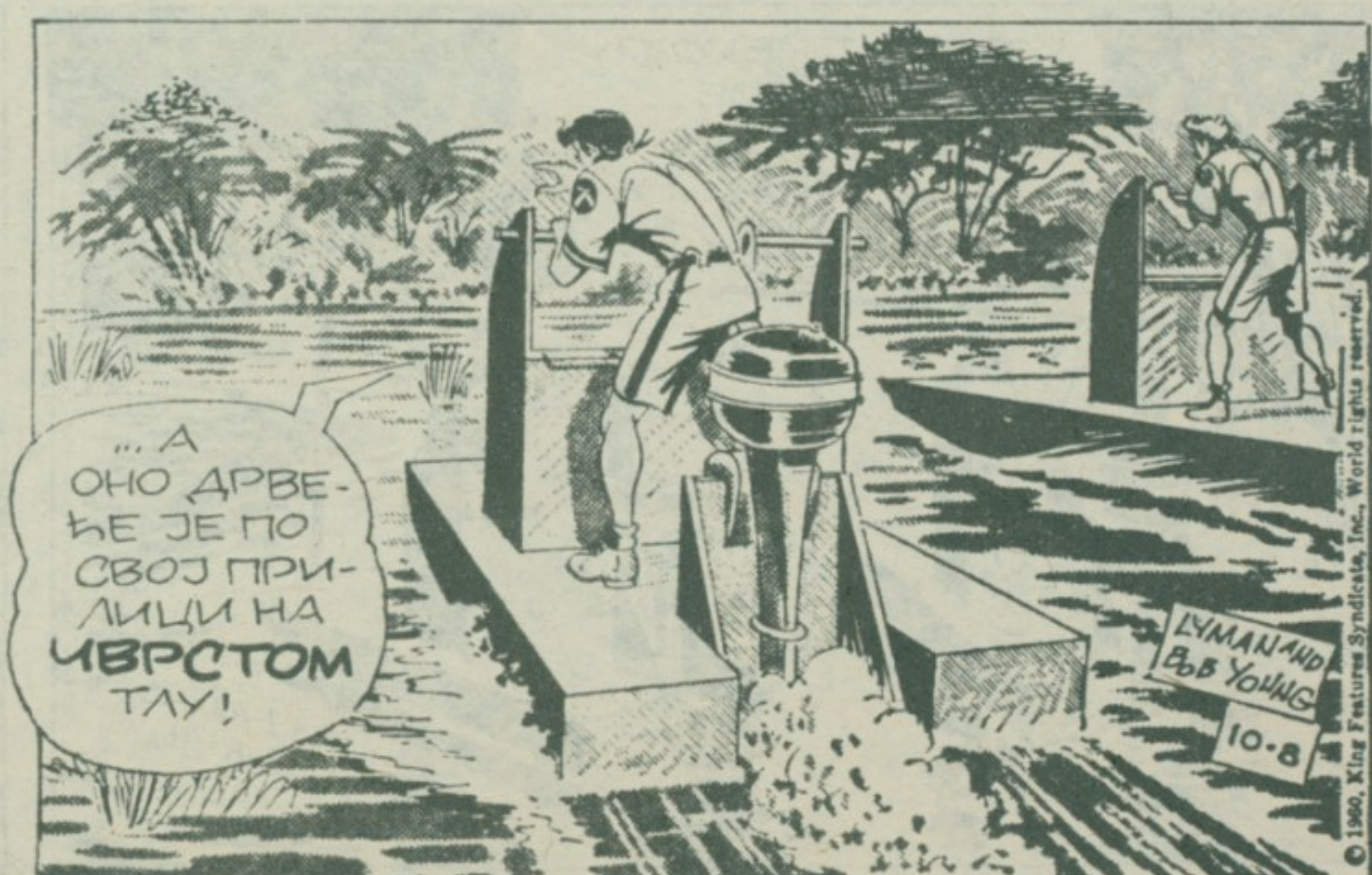
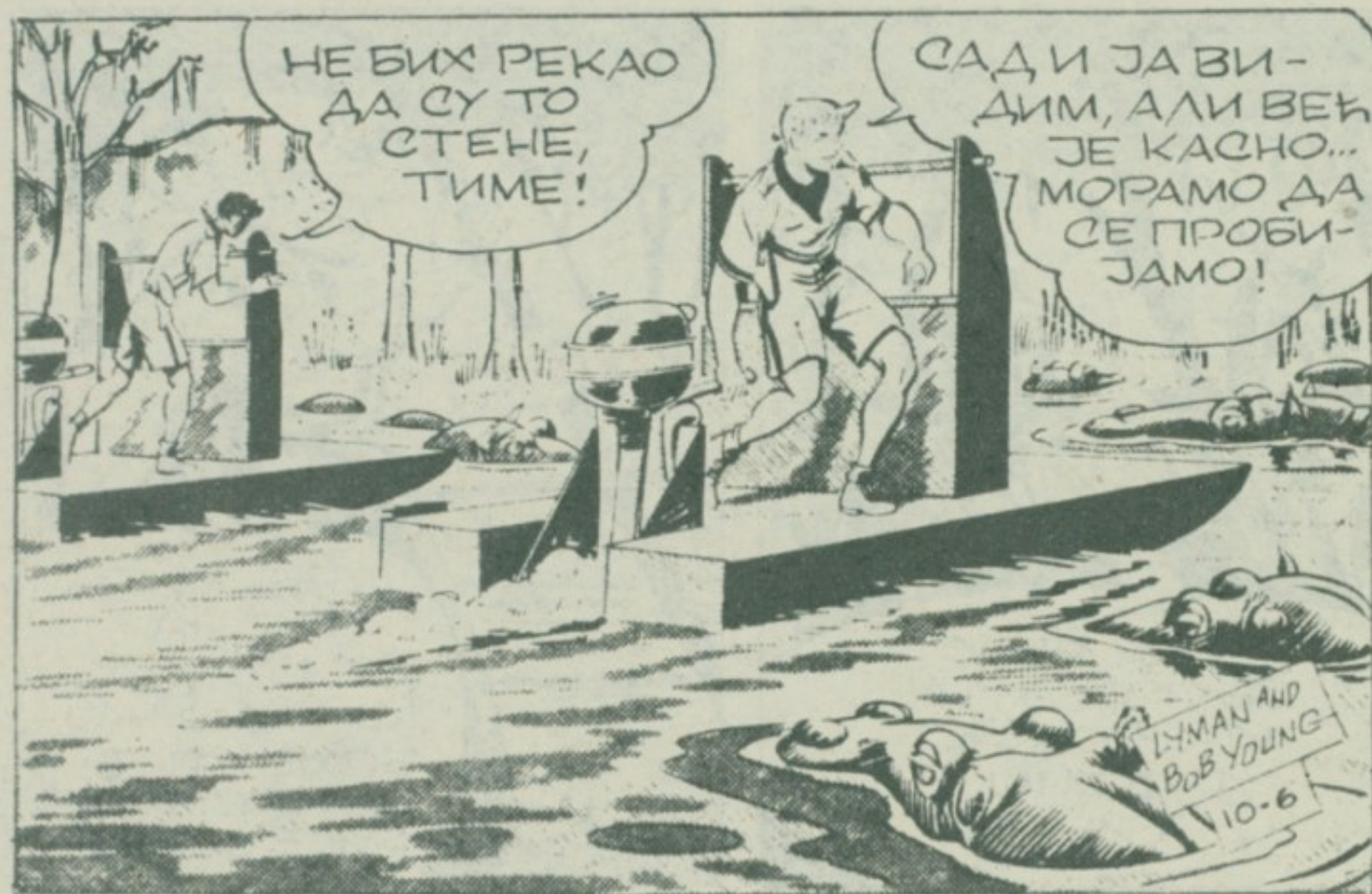

ЗАТО САМ
ТРАЖИО ДА
МЕ ИЗВУ-
ЧЕТЕ
ОДАВ-
ДЕ!

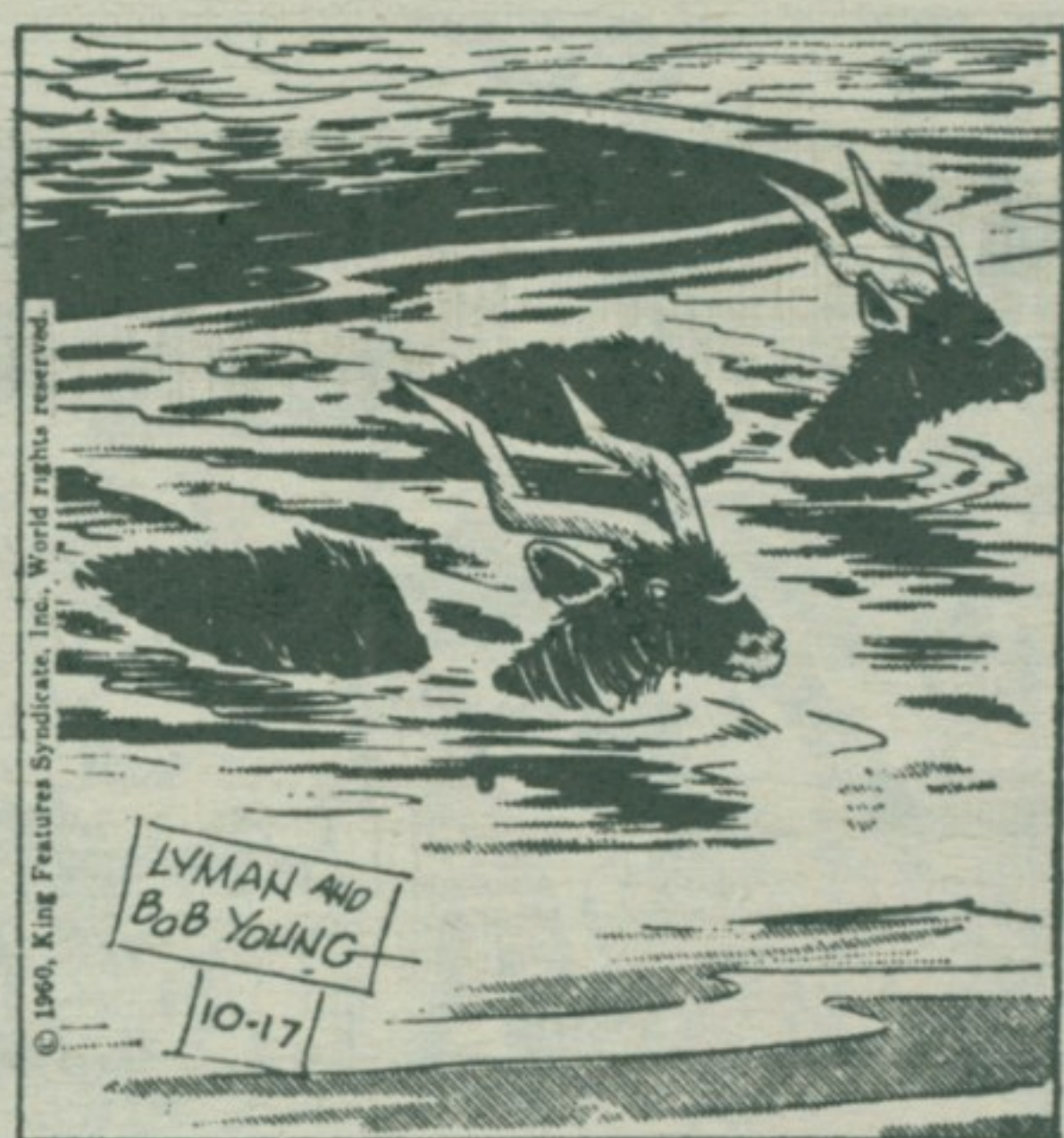
ЈОШ НИЈЕ
СВЕ ИЗ-
ПУБЉЕНО,
ДОКТОРЕ!
ЈА И СПАД
БИСМО ВР-
ЛО РАДО
КРЕНУЛИ
УМЕСТО
ВАС У
МОЧВА-
РУ!

ТИМ И СПАД СУ ПОЧЕЛИ ОПАСНУ ТРКУ С ВРЕМЕНОМ...

СТИГЛИ СМО ДО РЕКЕ ВАСУ! ДАЈ ПУН ГАС!

ПОСЛЕ НЕКОЛИКО САТИ...

ПОЖУРИ, СПАДЕ! ЈЕДВА ЧЕКАМ ДА СТИГНЕМО У ЛАБОРАТОРИЈУ "БЕЛЕ ПАТРОЛЕ"!

LYMAN AND BOB YOUNG 11-3

ДОБРО JE!

НЕПАТИВИ МИ СЕ ДОПАДАЈУ!

КАСНИЈЕ... ПАТУЉАСТИ НИЛСКИ КОЊ ЈЕ ОДЛИЧНО ИСПАО!

А ШТА ЈЕ СА СЛОНОМ И ЧУДОВИШТЕМ?

ДА ВИДИМО... ОХ, СУВИШЕ СУ МУТНЕ!

СЛОН СЕ РАСПОЗНАЈЕ, АЛИ ОД ЧУДОВИШТА ЈЕ ОСТАЛА САМО МРЂА!

ШТЕТА! БИО САМ СУВИШЕ УЗБУЏЕН!

ИПАК, НАДАМ СЕ ДА ЋЕ И НАША ПРИЧА ПОМОЋИ ДОКТОРУ ДА ДОБИЈЕ НОВАЦ ЗА ДАЉА ИСТРАЖИВАЊА!

LYMAN AND BOB YOUNG 11-4

НИСАМ БАШ СИГУРАН, ТИ МЕ!

БРАВО! ФОТОГРАФИЈЕ ПАТУЉАСТОГ НИЛСКОГ КОЊА СУ ИЗВАНРЕДНЕ!

АЛИ ТО НИЈЕ СВЕ, ДОКТОРЕ! ПОГЛЕДАЈТЕ ОВЕ!

ПОСМАТРАЛИ СМО БОРБУ ИЗМЕЂУ ПАТУЉАСТОГ СЛОНА И НЕКОГ ЧУДОВИШТА!

...ПОСТОЈЕ НАПАДАЊА О ПАТУЉАСТИМ СЛОНОВИМА, АЛИ...

ВИДИТЕ ЛИ ОВДЕ ИСТЕГНУТИ ВРАТ ЧУДОВИШТА?

ВИДИМ САМО ЈЕДНУ ИЗДУЖЕНУ МРЂУ! ЈЕСТЕ ЛИ СИГУРНИ ДА ТО НИЈЕ РЕП КРОКОДИЛА?

LYMAN AND BOB YOUNG 11-5

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ

Инспектор **ОКАЦ** поставља вам данас ову криминалистичку зајонетку. Добро погледајте сваки детаљ на цртежима и пажљиво прочитајте сваку изговорену реч...

ТРАГ НА КИШИ

После краћег одсуства богати колекционар М. Вилије вратио се кући и приметио да му је нестала статуа од злата украшена дијамантима.

Инспектор **ОКАЦ** је са својим помоћником открио трагове на влажној стази, што води ка помоћном улазу у вилу, које је оставио непознати лопов.

Инспектор **ОКАЦ** је отишао у полицију да би испитао сумњиве. Један од њих је свакако лопов.

Оба осумњичена енергично су одрицала да с краћом статуе имају било какве везе. Али инспектор **ОКАЦ** је већ знао ко је кривац.

Шта мислите, драги читаоци, шта је навело инспектора **ОКАЦ** да посумња да је баш један од ове двојице осумњичених лопов? Ако сте пронашли, честитамо! А ако нисте, погледајте решење на 55. страни.

СУПЕРМЕНОВ ДРУГАР

ЏИМИ ОЛСЕН

У СВОЈОЈ КАРИ-
ЈЕРИ НОВИНАРА
ЏИМИ ОЛСЕН
ЈЕ ЧЕСТО
МОРАО ДА СЕ
МАСКИРА.
ИПРАС ЈЕ УЛОГУ
ПУТУЈУЋЕГ
ТРГОВЦА
ПРИВАТНОГ
ДЕТЕКТИВА...
ЧАК И ЏЕПАРО-
ША!
ИПАК, НИ САМ
НИЈЕ СЛУТИО
ДА ЋЕ СЕ
ЈЕДНОГ
ДАНА
ПРЕДСТАВ-
ЉАТИ
КАО
**КРАЉ ПОД-
ЗЕМ-
ЉА!**

ШЕФЕ, НАБАВИЛИ СМО
КРИПТОНИТ! САД
НАМ САМО РЕЧИ
КАКО ДА ГА УПОТ-
РЕБИМО ПРОТИВ
СУПЕРМЕНА!

ДОБ-
РО!
СЛУШАЈТЕ,
МОМЦИ!

САМО ЗБОГ ТОГА
ШТО САМ ОБРИЈАО
ГЛАВУ ОНИ МИ-
СЛЕ ДА САМ ЈА
"МИГАН" МККОЈ,
"КРАЉ ПОД-
ЗЕМЉА!"

ЈЕДНОГ ПОПОДНЕВА, НА ЈЕДНОМ ПЛА-
НИНСКОМ ПУТУ НА 100 КИЛОМЕТАРА ОД
МЕТРОПОЛИСА, ЗАТВОРСКА МАРИЦА
ПРЕВОЗИЛА ЈЕ ЗАТВОРЕНИКЕ...

ЧУВАЈ!
ПАДА
КАМЕ-
ЊЕ!

ОХ!...
НЕ МОГУ...
САМО
ДА
СКРЕ-
НЕМ!

А КАДА ЈЕ МА-
РИЦА СЛЕТЕ-
ЛА НИЗ СТР-
МИНУ...

ОХХХ!

КАКВА СРЕЊА!
ВРАТА СУ СЕ ПРИ-
КОТЉАЊУ ОТВОРИ-
ЛА... И ОСЛОБОДИЛА
МЕ ДЕСЕТОГ-
ДИШЊЕ РО-
БИЈЕ!

АКО СЕ ВРАТИМ У МЕТ-
РОПОЛИС ЧЛАНОВИ МОЈЕ
БАНДЕ ЋЕ МЕ СКРИВАТИ
ДОК СЕ НЕ СЛЕГНЕ ПРА-
ШИНА... А ОНДА ЋУ
ДА БЕЖИМ ИЗ
ЗЕМЉЕ!

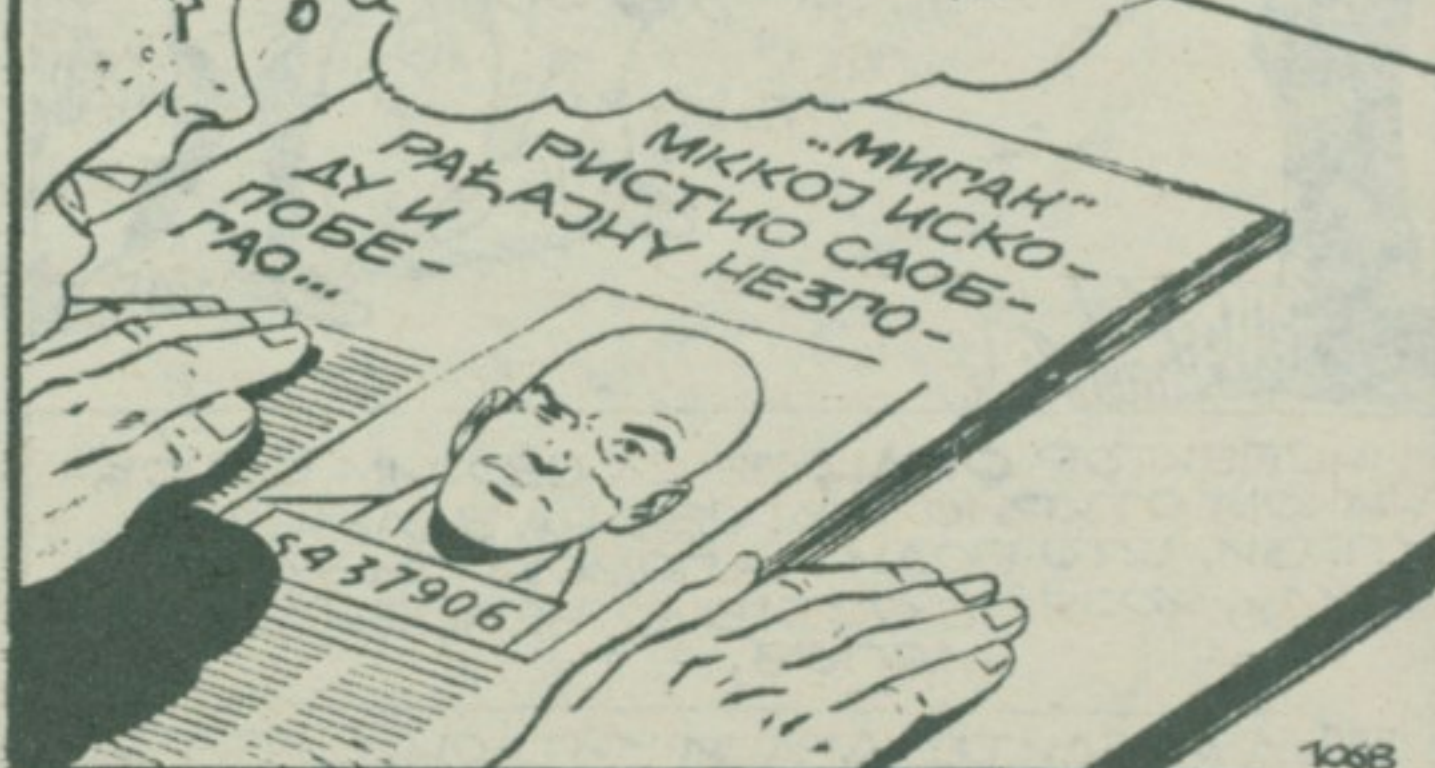

НЕШТО КАСНИЈЕ, КАД ЈЕ ЏИМИ
ОЛСЕН ВИДЕО ВЕЧЕРЊЕ ИЗДА-
ЊЕ "ПЛАНЕТЕ"...

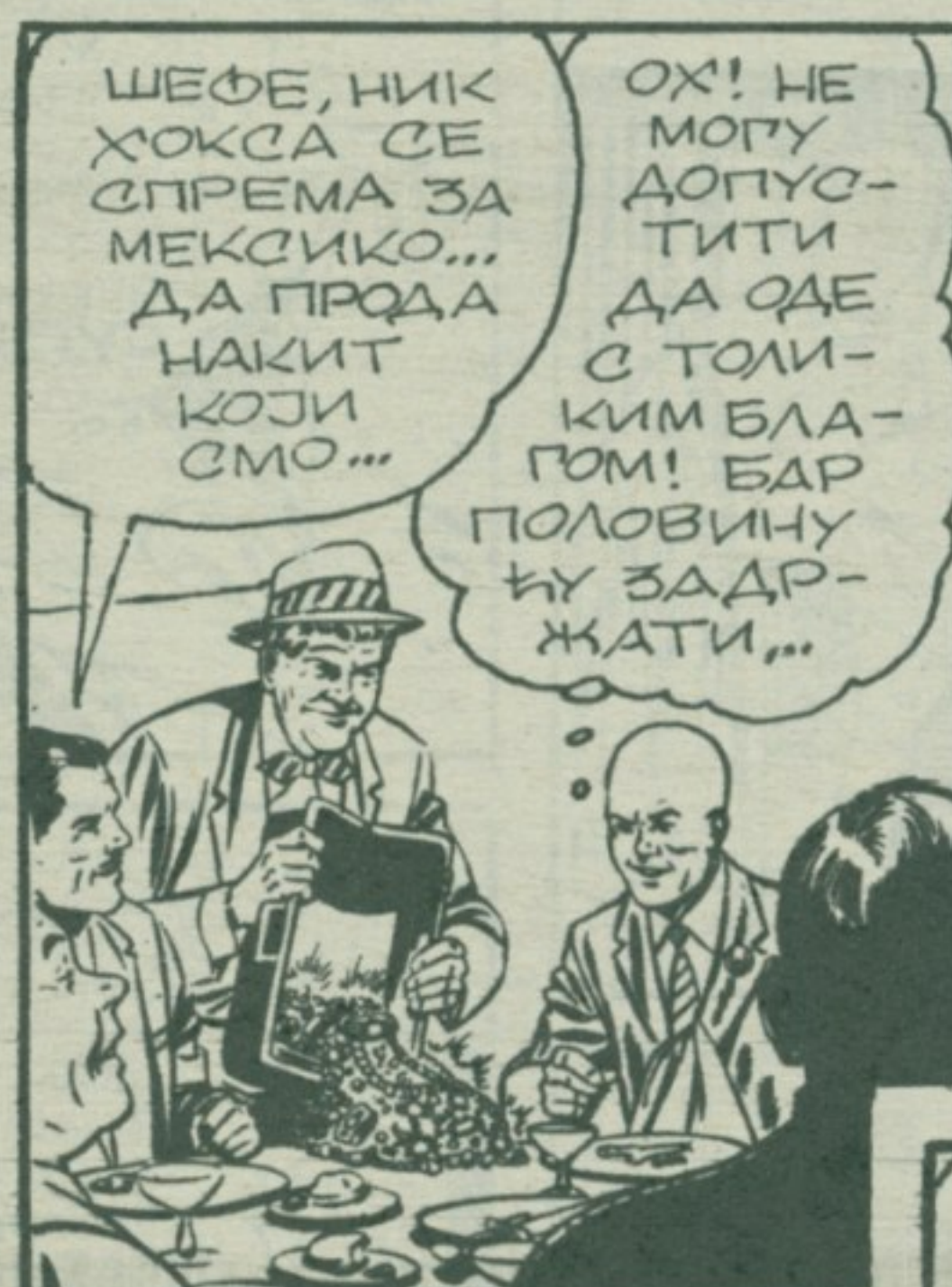
ШТЕТА ШТО ЈЕ СУПЕР-
МЕН У НЕКОЈ МИСИЈИ
У КОСМОСУ! ОН БИ
ЗАЧАС УХВАТИО
"МИГАН"...

ХМ... НЕШТО МИ ЈЕ
ПАЛО НА ПАМЕТ! КАД
БИХ СЕ ОШИШАО
ЛИЧИО БИХ НА
"МИГАН"!
ОЖИЉАК НА
ЛИЦУ ЛАКО
БИ СЕ
НАПРАВИО...

СУПЕРМЕН ТРЕБА СУТРА ДА СЕ ВРАТИ И ДА УПРАДИ СПОМЕН-ПЛОЧУ НА НЕКОЈ ЗГРАДИ! **СПАЈК**, КОЈИ ЈЕ ЧЛАН ОРКЕСТРА, СТАЈАЊЕ КРАЈ ЊЕГА СА СВОЈИМ БУБЊЕМ! А У БУБЊУ ЋЕ БИТИ...

КРИП-ТОНИТ!

ТАЧНО! И ЗРАЦИ ИЗ **КРИПТОНИТА** ПОТПУНО ЋЕ МУ ОДУЗЕТИ СНАГУ! ЗА ТО ВРЕМЕ МИ ЋЕМО ЈЕДАН БЛОК ДАЉЕ ИЗВРШИТИ ПЉАЧКУ!

СЈАЈНА ИДЕЈА, ЕДИ! ЈА ЋУ ЛИЧНО ПОСТАВИТИ **КРИПТОНИТ** У БУБАЊ!

ТЕ НОЋИ КАД ЈЕ ЏИМИ ОСТАО САМ...

ЛЕПО СУ ТО СМИСЛИЛИ... АЛИ ЋУ ИМ ЈА ПОКВАРИТИ ПЛАН...

ИДУЋЕГ ДАНА...

1982

НИЈЕ МИ ПОТРЕБАН ЦЕМЕНТ! ПЛОЧУ ЋУ ПРИЧВРСТИТИ ПОМОЋУ СУПЕРПРИТИСКА ТАКО ДА ЋЕ СЕ СТОПИТИ СА ЗИДОМ...

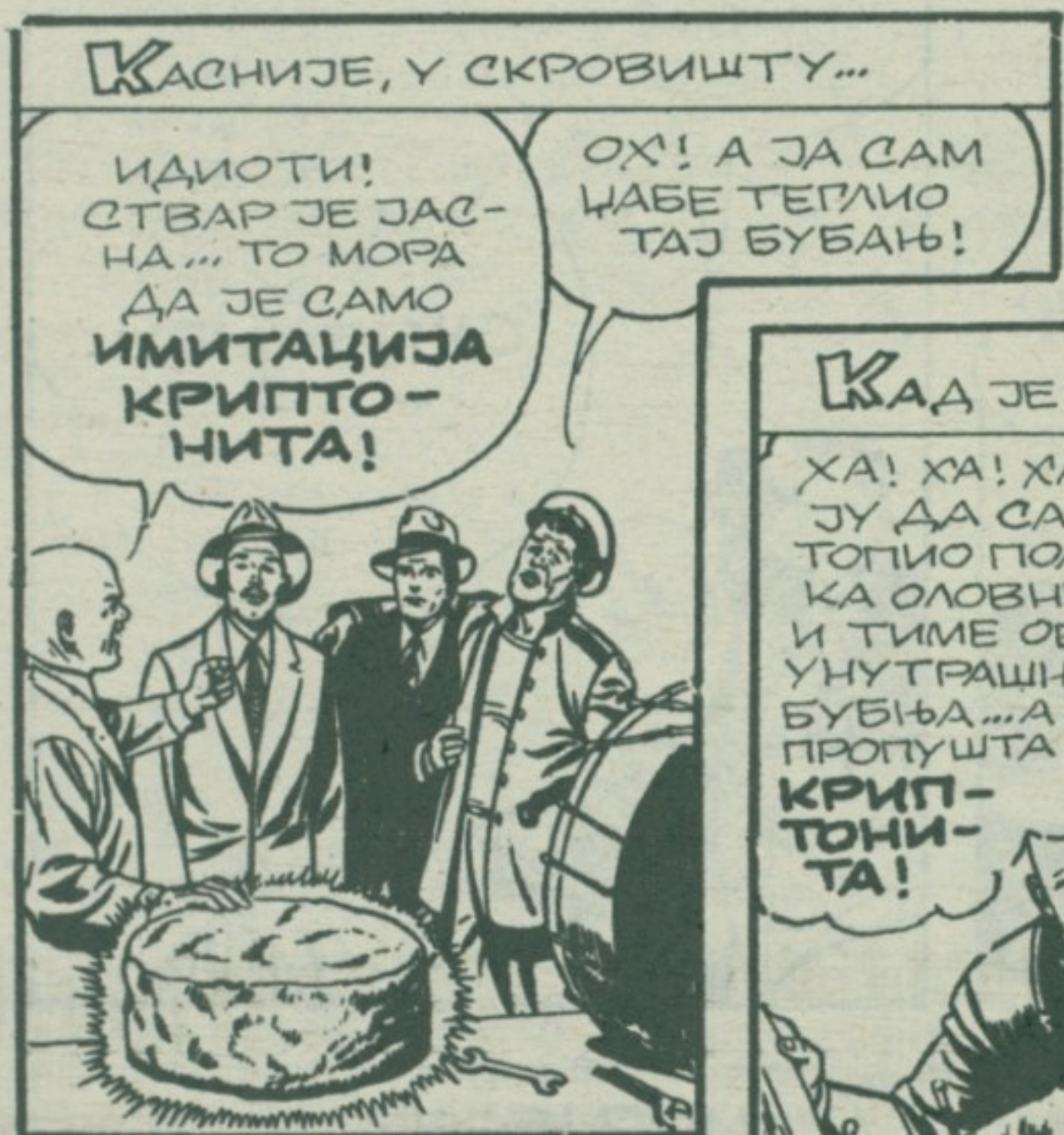
НЕ СХВАТАМ! **СУПЕРМЕН** ЈЕ СНАЖАН КАО И ОБИЧНО!

БЛОК ДАЉЕ...

ШТА ЈЕ СА ЕДИЈЕМ? **СУПЕРМЕН** НИЈЕ ИЗГРУБИО СНАГУ ЗБОГ **КРИПТОНИТА**... НЕ СМЕМО СЕ ОДЛУЧИТИ НА ПЉАЧКУ!

ДА ЛИ ЈЕ **КРИПТОНИТ** У БУБЊУ ИЛИ НИЈЕ?

КАСНИЈЕ, У СКРОВИШТУ...

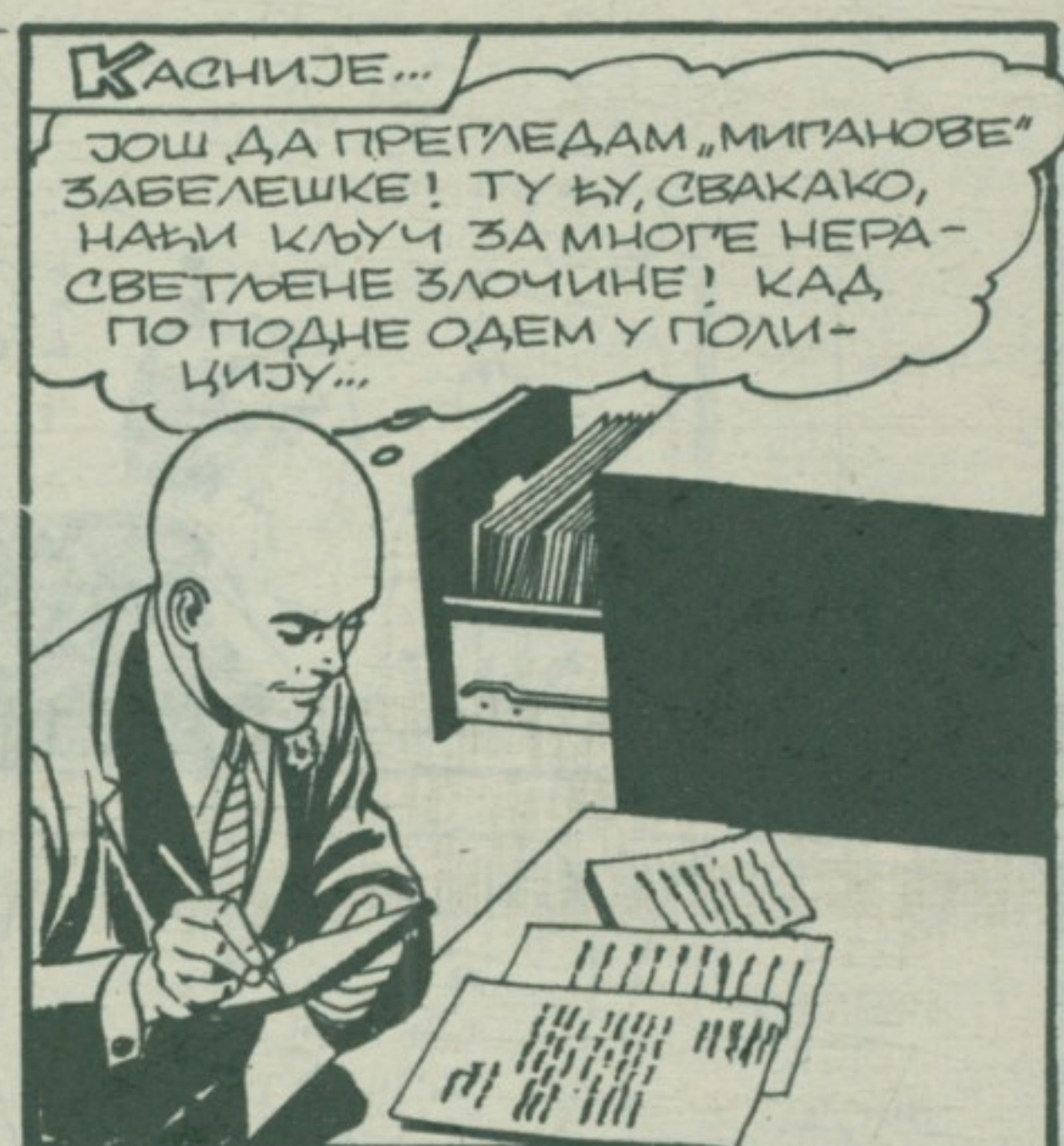
ИДИОТИ! СТВАР ЈЕ ЈАСНА... ТО МОРА ДА ЈЕ САМО ИМИТАЦИЈА **КРИПТОНИТА**!

ОХ! А ЈА САМ ЊАБЕ ТЕПЛИО ТАЈ БУБАЊ!

КАД ЈЕ ЏИМИ ОСТАО САМ...

ХА! ХА! ХА! НЕ ЗНАЈУ ДА САМ ЈА ИСТОПИО ПОЛА САНДУКА ОЛОВНИХ МЕТАКА И ТИМЕ ОБЛОЖИО УНУТРАШЊЕ ЗИДОВЕ БУБЊА... А ОЛОВО НЕ ПРОПУШТА ЗРАКЕ **КРИПТОНИТА**!

КАСНИЈЕ...

ЈОШ ДА ПРЕГЛЕДАМ "МИГАНОВЕ" ЗАВЕЛЕШКЕ! ТУ ЋУ, СВАКАКО, НАЋИ КЉУЧ ЗА МНОГЕ НЕРАСВЕТАНЕ ЗЛОЧИНЕ! КАД ПО ПОДНЕ ОДЕМ У ПОЛИЦИЈУ...

А ТАДА...

ШЕФЕ, НАШЛИ СМО ОВОГ АГЕНТА КАКО ЊУШКА ОКО НАШЕГ СКРОВИШТА!

БРАВО, МОМЦИ!

ХМ... МОРАЋУ ДА ГА СПАСЕМ! САМО КАКО... ТРЕБА БРЗО НЕШТО ДА СМИСЛИМ...

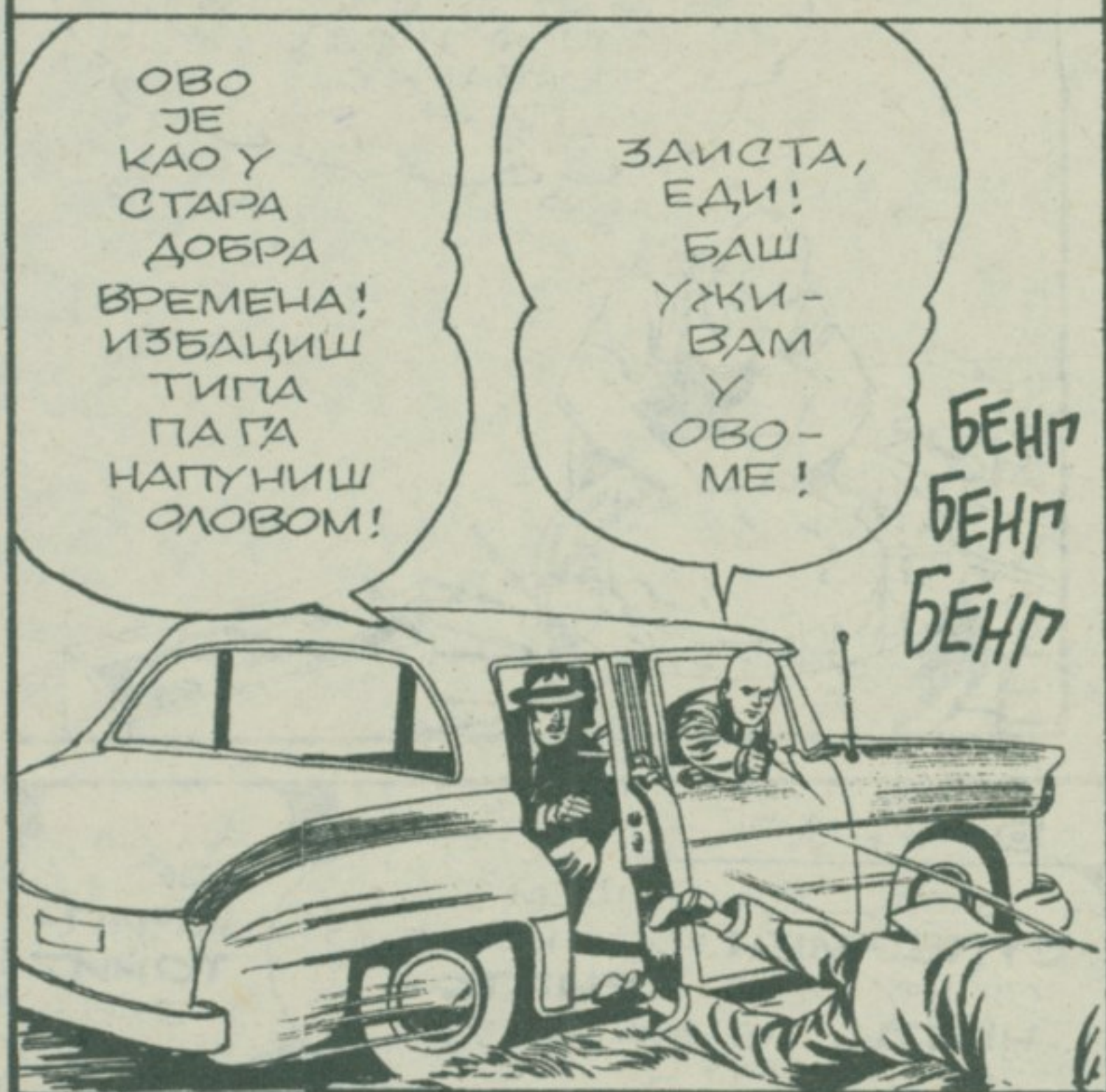
ЛИЧНО ЋУ СЕ ПОБРИНУТИ О ТЕБИ, ЊУШКАЛО! СВИХ ОВИХ 6 МЕТАКА НАМЕЊЕНИ СУ ТЕБИ!

МОРА ДА СИ МНОГО УЗБУЂЕН, "МИГАНЕ"! КАПАК ТИ СТАЛНО ПОДРХТАВА...

ЗНАМ, ЕДИ! ТО НЕ МОГУ ДА СПРЕЧИМ... А СТВАРНО САМ БЕСАН! ТОГ МОМКА ЋУ ПОВЕСТИ У "ШЕТЊУ"...

У БРЗО У ПУСТОМ ПРЕДГРАЂУ...

ПОСЛЕ ПОЛА САТА У
СКРОВИШТУ...

Матак Мицко

НУЛА Х**** ПОБУНА ЖИВОТИЊА

Kandit НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ!

ГЛАСАЈТЕ ЗА НАЈСЛАЂЕ

26. ВАЛЕНТИНА
МАРКОТИЋ
15. IX 1966.

27. ВЕСНА
ЂУРЂЕВИЋ
1. II 1968.

28. ЈОВАНКА
ЛЕНГАЈИЋ
31. III 1966.

29. СВЕТЛАНА
ЈОВАНОВИЋ
25. VI 1969.

Објављујемо четвртих 25 слађаних које је специјални жири „Кандита“ одабрао међу онима који су послали фотографије за конкурс — **Најслађа наградна игра на свету!**

Читаоци Забавника, гласајте за једну девојчицу, разуме се ону која вам се највише свиђа. На купону упишите број девојчице, за вас најслађе, исеците купон, залепите на дописницу и пошаљите **одмах** на адресу: „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“, 11001 Београд, Македонска број 29. Међу свима који гласају за најслађу девојчицу из четврте групе извући ће се на срећу 15 добитника. Они ће добити по један слатки пакет, поклон фабрике „Кандит“.

ИЗАБЕРИТЕ ЈЕДНУ ДЕВОЈЧИЦУ!

30. ЉИЉАНА
СТАМЕНИЋ
7. II 1969.

31. НАДА
ДРИНИЋ
2. IX 1969.

32. ЖАКЛИНА
ГЕШТАКОВСКА
8. V 1968.

33. САЊА
ЖИВКОВИЋ
7. II 1967.

34. МИРЈАНА
СТОЈКОВИЋ
18. IX 1968.

35. САНДА
РАДИШИЋ
31. VII 1969.

36. ДРАГИЦА
ЈАНКОВИЋ
29. V 1965.

37. МИРЈАНА
ЂУРИЋИЋ
10. I 1968.

38. ОЛИВЕРА
СТОЈАНОВСКА
17. VIII 1966.

39. СВЕТЛАНА
МАТОВИЋ
1. X 1967.

40. ДАРИНКА
КОВАЧЕВИЋ
19. XI 1969.

41. САНДА
ПЕЈИЋ
29. IX 1967.

42. САЊА
ЈАКОВАЦ
17. XI 1968.

43. ТАТЈАНА
ИВАНОВСКИ
10. IV 1969.

44. ЦЕМИЛА
НУХОВИЋ
15. VII 1968.

45. СЛАЂАНА
МАНЧИЋ
8. III 1969.

46. ОЛИВЕРА
ПАРМАРКОВИЋ
19. VII 1969.

47. ВАЛЕНТИНА
МИЛЕТИЋ
27. XI 1966.

48. НЕВЕНА
РИСТОВИЋ
4. XI 1965.

49. БОЈАНА
ПАВЛОВИЋ
30. VIII 1969.

50. СНЕЖАНА
СИМИЋ
20. VII 1966.

✂ ГЛАСАМ ЗА
ДЕВОЈЧИЦУ бр. ○

(Име и презиме)

(Пошт. број и место)

(Улица и број)

ФАБРИКА ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА *Kandit* НАГРАДИЋЕ НАЈСЛАЂЕГ ДЕЧАКА И НАЈСЛАЂУ ДЕВОЈЧИЦУ 1972. СА ОНОЛИКО ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА КОЛИКО СУ ТЕШКИ

РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА »НАЈСЛАЂИ—НАЈСЛАЂА 72.« У АВГУСТУ

АКО УЛЕТИМО
У АТМОСФЕРУ ОВОМ
БРЗИНОМ
ИЗГОРЕЋЕМО ЗА
ДВА МИНУТА!

ОВО СУ КАБЛОВИ
ЗА ДЕСНЕ
БОЧНЕ МОТОРЕ!
КАД БИХ
МОГАО ДА
ЊИХ
АКТИВИ-
РАМ...

...МОЖДА
БИ БРОД МО-
ГАО ДА БУДЕ
ОДБАЧЕН
У ВИШУ
ОРБИ-
ТУ!

ПОКУШАЈУ
ДА ТО
ПОСТИГНЕМ
БАТЕРИЈ-
СКОМ
ЛАМПОМ!

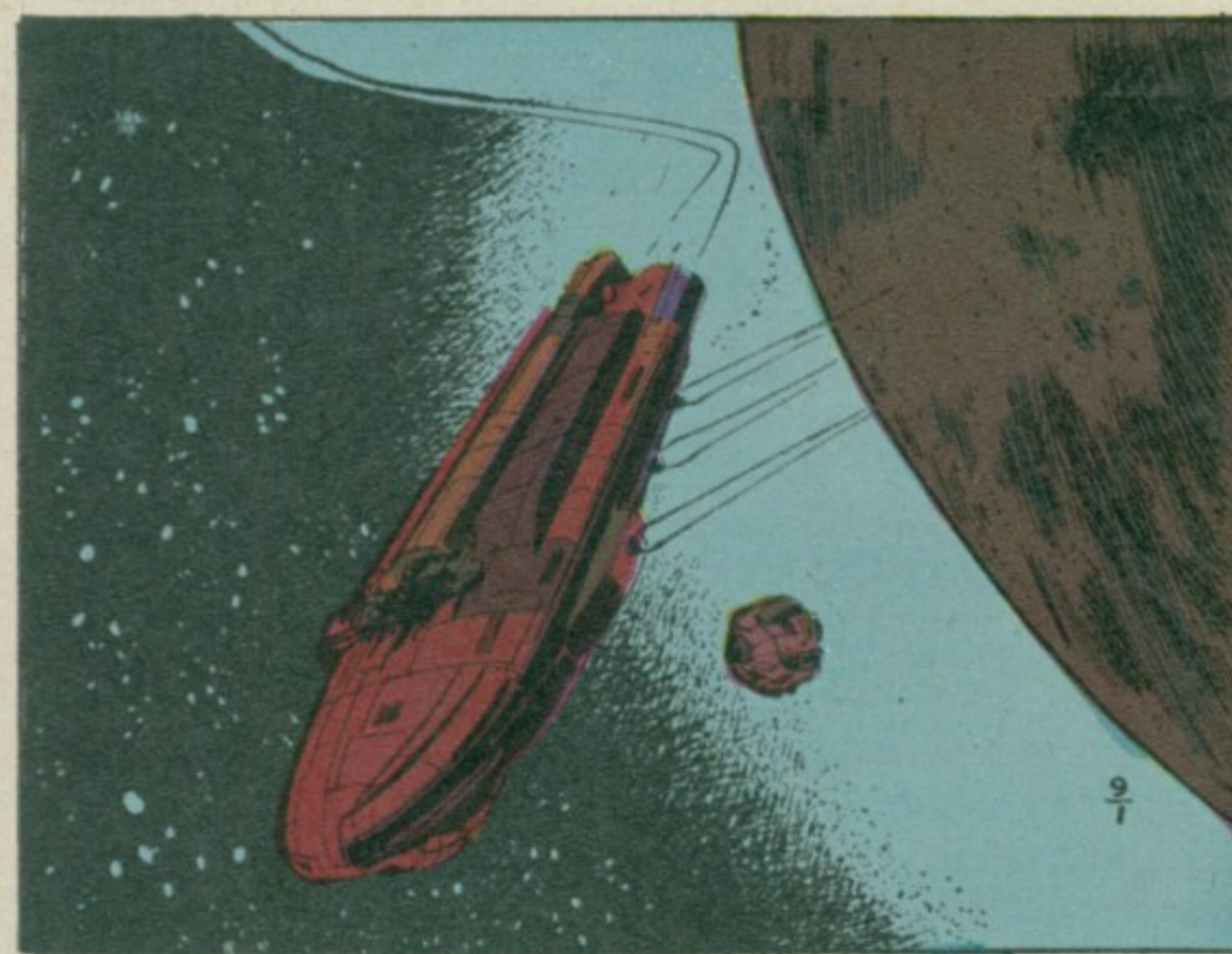
ФЛА-
ШЕ!

ДЕЈЛ!-ТИ
СИ У БРОДУ!?
ЛЕЗИ!
ОДМАХ ЛЕЗИ!
ПОКУШАЈУ
ДА...

...ИЗ-
ВУЧЕМ
БРОД!

ОК! ПА ОВДЕ НЕМА
ВАЗДУХА КОЈИ БИ ПРЕ-
НОСИО ГЛАС... ОНА МЕ
НЕ МОЖЕ ЧУТИ! МОГУ
САМО ДА СЕ НАДАМ
ДА НАПЛО УБРЗАЊЕ
НЕЋЕ УБИТИ
ПУТНИКЕ!

ОДЛИЧНО,
ФЛАШЕ!
СВЕМИР-
СКИ
ТЕПЛАЧИ
СТИЖУ!

УСПЕЛО ЈЕ! УСПЕО САМ
ДА ЗАВАРИМ ЖИЦЕ И
АКТИВИРАМ МОТОРЕ!
ИЗВУКЛИ СМО СЕ ИЗ
ОПАСНЕ ОРБИТЕ!

ХУ!
НАДАМ СЕ
ДА СУ ПУТНИ-
ЦИ ПРЕЖИ-
ВЕЛИ
УБРЗА-
ЊЕ!

ДЕЈЛ!
ОК...
ДЕЈЛ
МИЛА!

ТЕПЛАЧИ КОСМОДРОМУ!
ВРАКАМО СЕ ТЕПЛЕКИ ЗА
СОБОМ ПУТНИЧКИ БРОД!
ПРИПРЕМИТЕ АМБУЛАНТ-
НА КОЛА... ЗА ОВАКИ
СЛУЧАЈ!

КОСМИЧ-
КИ ТЕПЛАЧИ
СУ СТИГЛИ! ПО-
ВУКИ ЋЕ ПУТ-
НИЧКИ БРОД ПРЕ-
НО ШТО ПОЧНЕ
ОПЕТ ДА
ПАДА!

СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: РАЊЕНА ДЕЈЛ!

Била је мајска ноћ 1944. Насред пропланка, на десет метара од жице која је опкољавала један заробљенички логор на југу Енглеске, земља је полако почела да се угиба и пропада. Кроз рупу се извукла једна прашњава прилика и заграбила према оближњој боровој шуми. За њом и друга, трећа, четврта...

Већ се четрнаест Немаца било докопало шуме кад светлост рефлектора обасја пропланак откривши три погнуте прилике како беже.

Капетан Шолце који само што није изашао из рупе врати се у њу гунђајући. Окренуо се љутито мајору Ханту:

— Нисте смели да пристајете да будемо последњи. Сад је готово.

— Не кукајте! — обрешнуо се мајор. — Још све није изгубљено!

ОТВОР У ЗИДУ

Сутрадан поподне у логор се камионом довезао наредник Бил Даган са својим специјалним одељењем инжењерије.

— Позвао сам вас да уништите тунел — рекао је командант логора пуковник Болдвин водећи га према бараци број 6. — Иначе, видећете и сами, то је право ремек-дело инжењерије.

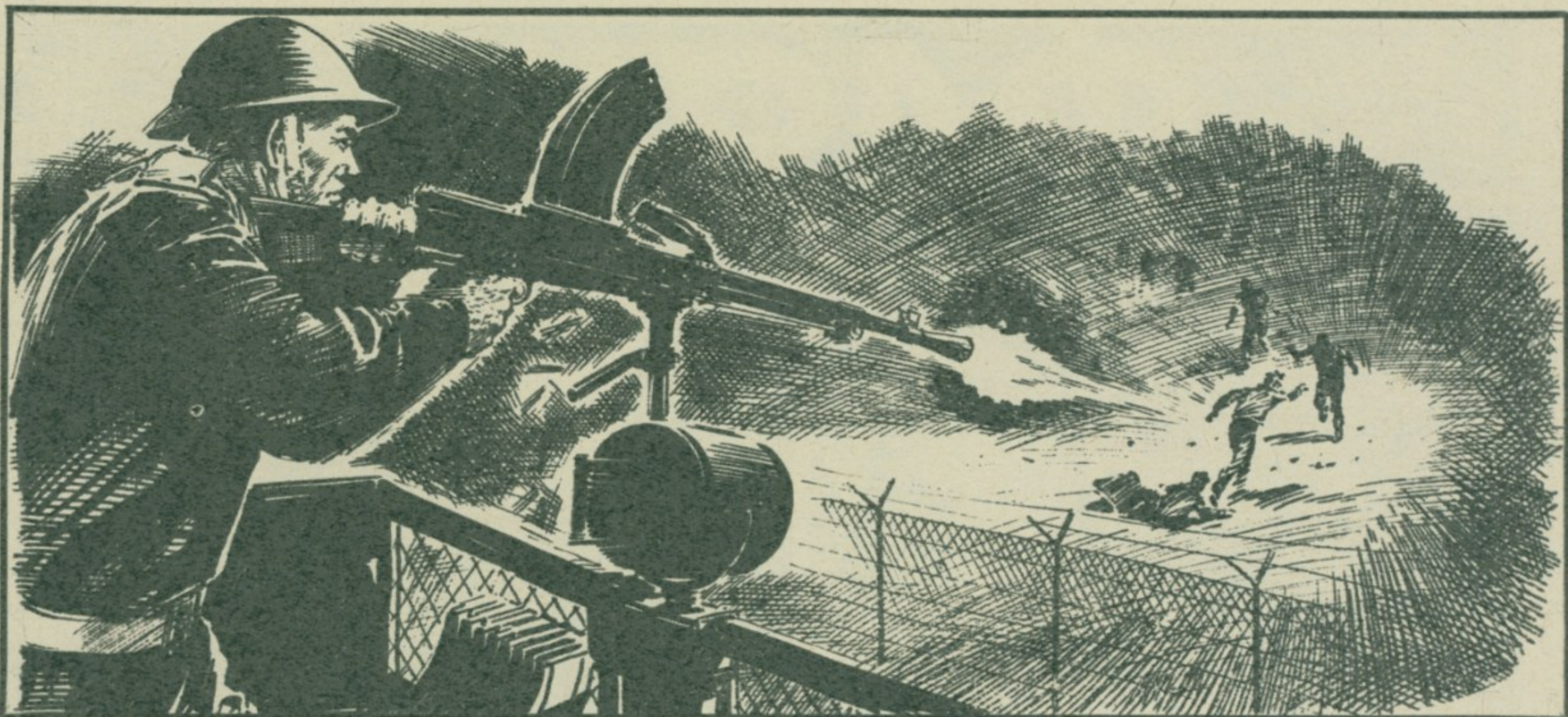
Праћени знатижељним погледима заробљеника пришли су једном углу бараке и померили пећ на угаљ. Испод ње се указао четвртасти отвор. Прво пуковник а затим Бил спустише се унутра. Немало су били изненађени кад су приметили да се налазе у просторији величине омање собе. Једно сужење представљало је почетак тунела. Они се упутише туда осветљавајући пут испред себе батеријским лампама. Трошна, песковита таваница била је подупрта летвама. Пуковник кучну по једној од њих.

— Извадили су их из пода бараке — рече. — Подови су покривени асурама, тако да ништа није примећено.

Даганово стручно око испитивало је тунел. Био је дуг готово двадесет метара и прав као стрела. На утабаном поду видели су се трагови цакова којима је одвлачен ископани песак.

— Посао је лак — рекао је нешто касније Даган инжењеру Џоу Џонсону. — Поставићемо дуж тунела не колико свежева динамита, повезати их фитиљем и спојити с темпираним упаљачем у бараци. Нас двојица смо довољни за то. Остали би само сметали.

Одмах су се бацили на посао. На сваких десет метара причврстили су експлозив за подножје дрвених подупирача. Тако су постепено дошли до излаза. Овде се тунел поново проширивао, очигледно да би омогућио излазак већег броја заробљеника одједном. Зидови су били ојачани кре-

НОЖ ЈЕ СЕВН

ветским даскама, а на поду су лежале импровизоване лонате и комади конопца који је по свој прилици служио за извлачење цакова с песком. Видело се да су Немци посао обавили са великим стрпљењем.

Џо је клечећи учвршћивао последњи свежањ динамита, а Даган је испитивао отвор изнад њихових глава. Изненада паде једна креветска даска, откривши у зиду велики отвор.

У њему су стајала два заробљеника са ножевима у рукама.

СКИДАЈТЕ УНИФОРМЕ!

Мајор Хант упре врх ножа у Даганове груди, а Шолце одмах посеже за Џоовим грлом.

— Шолце! — опомену га мајор. — Нећемо их убити ако не морамо! — Онда се окрете Енглежима. — Јесте ли чули? Немојте нам правити неприлике и остајете читави. У супротном — ненаоружани сте...

— У реду — рече Даган. — Ви сте јачи. Али по чиставом крају трагају за вама. Нећете успети да побегнете. Саветујем вам да се предате.

Шолце опет насрну, али га Хант заустави.

— Доста! — викну. — Нисте у штабу Гестапоа! Овде ја командујем! А ви, — обрати се опет Енглежима — скидајте униформе! Брзо!

Џо и Даган нису имали куд. Неколико минута кас-

није били су само у доњем рубљу.

— Покупите те конопце, капетане — нареди Хант

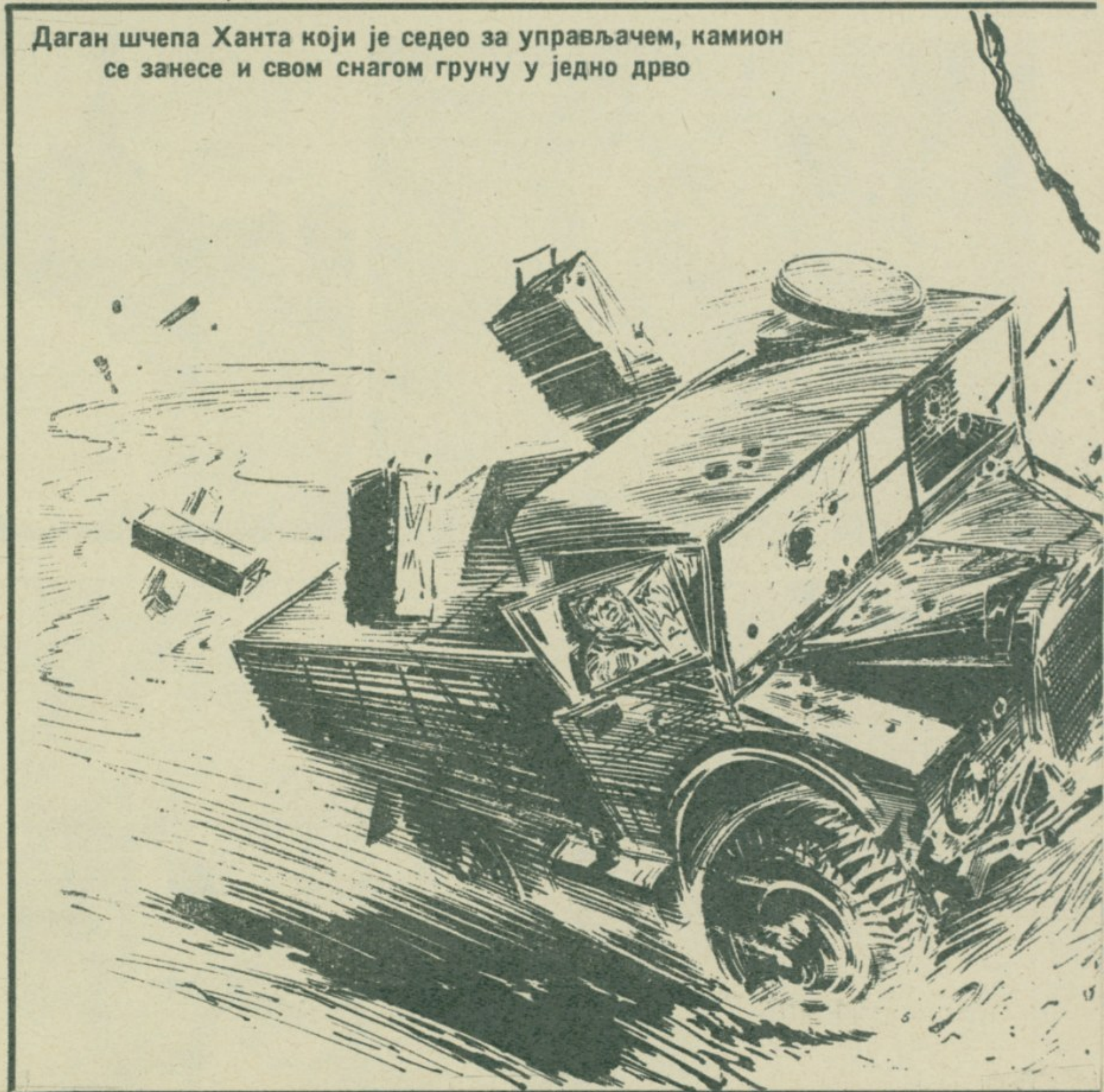
Шолцеу — и вежите их. Ви то умете боље од мене.

Шолце му добаци поглед лун мржње. Ипак купи конопце и свеза двојицу Ен-

глеза. Затим обукоше њихове униформе и несташе у тунелу.

У полумраку који је сада настао Даган опази не-

Даган шчепа Ханта који је седео за управљачем, камион се занесе и свом снагом груну у једно дрво

ДОК СУ БИЛ И ЏО
МИНИРАЛИ ТУНЕЛ
КОЈИ ЈЕ ОСТАО ОД
НЕУСПЕЛОГ БЕК-
СТВА ГРУПЕ НЕМА-
ЦА, НИСУ НИ СЛУ-
ТИЛИ ДА ИХ ДВА
ПАРА ОЧИЈУ ПРАТЕ.

ИУО

ко светлцање. Био је то Хантов нож! Даган с тешком муком добаула до њега и подиже га везаним рукама. Затим позва Џоа. О-

вај приће и леже окренут леђима. Даган намести нож и полако поче да пресеца везе на његовим рукама.

ШОЛЦЕ КОРИСТИ ПРИЛИКУ

Када су стигли под бараку, Хант застаде, захвати рукама прашину и поче да је наноси на лице.

— Урадите као ја, Шолце — рече. — Тако ћемо бити боље маскирани. — Шолце га послуша, а затим се попеше у бараку у којој, по Дагановим упутствима, није било стражара. Хант приђе вратима и опрезно их одшкрину. Тада Шолце спазу упалач. Хитро погледавши у Ханта, он намести казаљку на бројчанику и притисну дугме...

Само што је то завршио. Хант који ништа није приметио, окрете се и позва га. Они изађоше и упутише се према камиону инжењераца који је чекао испред бараке.

☆☆☆

Доле, у тунелу, Енглези су се ослободили веза, обукли панталоне које су Немци оставили и управо почели да излазе кад одјекну прва експлозија.

Детонације су се ређале. Срећом, Даган и Џо су већ грчали дуж жице према капији логора. Стражар на осматрачкој кули узвикну и окрену на њих митраљез. Они стадоше као укопани, схватајући опасност: стражар је мислио да су Немци!

Међутим, тада угледаше како њихов камион напушта логор. Без размишљања, Даган скочи на папучицу, отвори врата кабине и шчепа Ханта који је седео за управљачем. Заштекта митраљез. Камион се занесе и свом снагом удари у једно дрво. Даган и Хант, избачени из кабине, настављали су да се гушају на земљи...

За неколико секунди, око њих се већ створило мноштво војника.

У кабинџи, сасвим непомичан, седео је Шолце, главе обливане крвљу, наслонџен на ветробран... П. С.

*** ТЕХНИКА ***

ЕЛЕКТРИЧНИ ТОПЛОМЕР

Једна фирма за израду медицинских инструмената из Сент Луиса, у америчкој савезној држави Мисури, израдила је електронски топломер. Стручњаци кажу да је ово права револуција у изради ових малих, али веома корисних инструмената који нису мењали свој основни облик и принцип на којем су засновани још од 1714. године када је Фаренхајт изумео термометар са живом. Помоћу новог, електронског топломера температура се може измерити за свега 20 секунди док је за мерење класичним било потребно три до пет минута.

ГРЕЈАЧИ ЗА ЦИПЕЛЕ

Када у хладне дане треба изићи из куће пријатно је обути загрејане ципеле јер се хладноћа много боље подноси. А ципеле се могу лепо загрејати електричним грејачима које је изумео Андре Бос, електричар из Монреаља у Канади. Грејачи личе на обичне дрвене калупе за ципеле, укључују се у кућно струјно коло, а могу се употребити и за сушење мокре обуће која, испуњена њима, не губи облик.

БЕЗБРИЖНО У ИГРУ

Модел наочара са стаклима „великим као точак“ коју су у извесној мери прихватила и деца, донела је и све већу употребу пластичних маса у оптичкој индустрији. Пластична стакла се не могу разбити и зато су погодна за игру и спорт, нарочито кад су у питању деца. Међутим, и она су имала један недостатак: лако су се могла изгребати. Стручњаци познате фирме „Карл Цајс“ пронашли су недавно пластичну масу чија је површина тако препарирана да се не може запарати. С наочарима чија су стакла од ове пластичне масе деца могу слободно да се играју без страха да ће их разбити или изгребати.

МОСТ НА РЕЦИ ТЕЈ

Двадесетогодишњи сан конструктора Томаса Бауча пао је у воду тек када је остварен

лезнице", носећи из Бернтисленда у Данди 80 путника. Када је воз кренуо из Бернтисленда, у њему их је било само неколико (Шкотланђани нерадо путују недељом, поштујући „седми дан“ који је Бог одредио за одмор). Међутим, док се кроз хладну и влажну ноћ кретао према Фајфу, други су путници већ хитали да га сачекају у Лејдибенку, Куперу и Сент Форту.

Тако се и Вилијем Хенри Бенјон директор фабрике накита у Челтнаму, удобно сместио у купеу прве класе, протрљао руке окићене прстењем, подесио узглавље на седишту и под топлотом светлости лампе почео да објашњава свом сапутнику Вилијему Хиншилу како га је послужила срећа. Наиме, он је још пре доласка воза за Данди био сео у неки други и да није било узвика носача који су га упозорили да је погрешно, сада би се возио ко зна куд.

У једном купеу треће класе седела је Ен Кружшкенк, служавка леди Бакстер од Килмарона. Она је ишла у Брејтерс Фери, у посету једној бојесној пријатељици. Била је врло зле воље; да се кочијаш леди Бакстер није успавао, стигла би да ухвати неки ранији воз, па не би морала да и поред дебелог огртача цвокоће од зиме у овој ужасној ноћи...

НЕСТВАРАН ПРИЗОР

Звоно у сигналној кућици Томаса Барклија на јужној страни моста зазвони, јављајући да воз стиже. Баркли одложи шољу са чајем коју му је пријатељ Џон Ват донео да се угреје и изиђе да га сачека. Пошто је, брзином од свега три миље на сат, воз ушао на мост, Баркли се вратио и послао сигнал кућици на северној обали. Било је 7 часова и 13 минута.

Док је Баркли покушавао да разгори ватру, Ват је стајао крај прозора и посматрао како се три првене лампе на задњем вагону удаљују у ноћи. Одједном, испод токова излетеше снопови варница и претворише се у пламен. Затим, још један блесак и — мрак.

Све је изгледало утолико нестварно што је, због фијукања ветра, протекло без икаквог шума. Не знајући шта да мисле, два човека изиђоше из кућице и упутише се преко моста. Нису прешли ни двадесет метара када их снажан налет ветра обори на колена. Страхујући да их олуја не однесе с моста, они брзо отпузаше назад.

Тек што су стигли на обалу, месец се појавио иза облака и они се окренуше да погледају. Крици им се отеше из грла.

За то време, Хенри Сомервил је седео у кућици на северној обали, озбиљно забринут. Прошло је већ неколико минута од Берклијевог сигнала, а воза још нигде. Није успевао себи да објасни ово заклањање.

Тада у кућицу, сав задихан, улете Пемс Лосон, винарски трговац из Дандија. — Очекујете ли неки воз с моста? — упита паничним гласом.

Сомервил климну главом.

— Тај воз... Срушио се у реку! На обалама се скупио народ чим се разданило. Сада се јасно видело да је штета огромна: из средине моста недостајао је готово читав километар конструкције. Заједно са њим, на дну реке је лежао воз и свих осамдесет путника.

КРИВ ЈЕ КОНСТРУКТОР!

Посматрачи су били испуњени ужасом. Али постепено, он се претварао у гнев, јер је заједно с мостом потонуо и део оног националног поноса који су ови људи тако снажно осетили пре годину и по дана, приликом његовог отварања.

Природно, овај гнев је против не ког морао бити уперен, те су се сви одмах сетили конструктора Томаса Бауча. Тако је овај човек, пошто је двадесет година трпео подсмех а доживео нешто мало признања, сада постао и предмет опште мржње. У извештају који је истражни судија јуна 1880. поднео Парламенту, конструктор је проглашен искључивим кривцем за несрећу.

Томас Бауч је умро четири месеца пошто је његов сан „пао у воду“, а три године касније почела је изнова изградња моста, овога пута уз много веће предострожности. Мост је отворен 1887. и до данас верно служи железници.

Маја 1878. отворен је над ушћем реке Теј у источној Шкотској железнички мост. Присутни су били испуњени поносом док је песник Вилијем Мек Го нагад, родом из оближњег Дандија, читао песму коју је нарочито певао за ову прилику:

„Над сребрним Тејом леп је мост
Још срећа на њему нек је гост
И добри Бог путнике нек штити
Од несреће што се може збити“.

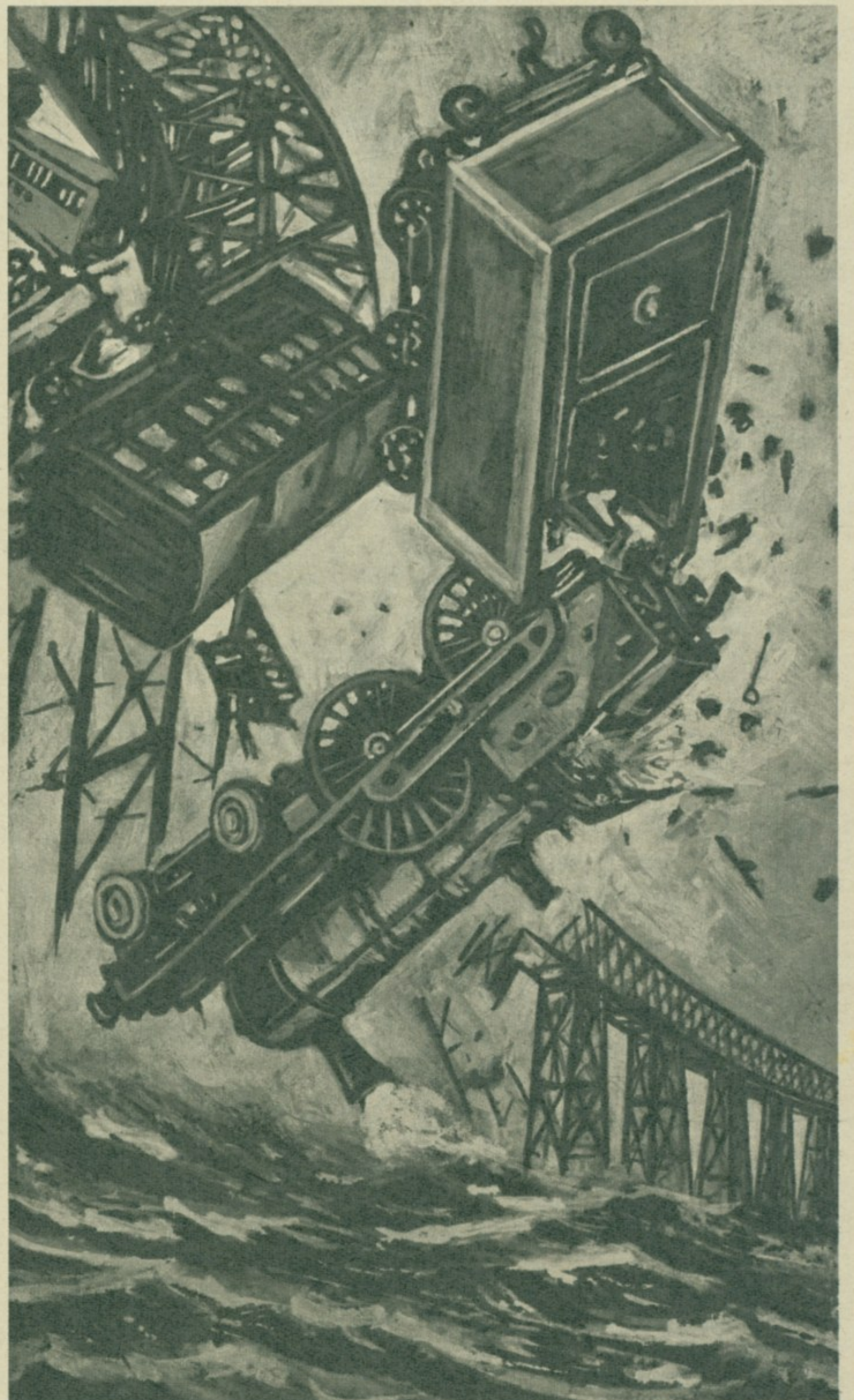
Песникове лепе жеље биле су узалудне, јер само годину и седам месеци касније морао је да напише нове стихове:

„Сасвим спокојно, за један часак
Милео је воз над реком у тмини
А тад носачи попустише уз прасак
И он нестаде у дубини“.

ПОСЛУЖИЛА ГА СРЕЋА

Мост, који се протезао између Вормита на јужној, и Магдален Грина на северној обали реке, био је са своја два и по километра најдужи на свету и представљао је понос земље која је тада била у напону индустријског развоја. Конструктор Томас Бауч двадесет година је сањао о његовој изградњи. Када су му нацрти коначно одобрени, било је потребно још читавих шест година да се посао приведе крају. У грађење моста утрошено је 7.300 тона гвозђа и 10 милиона опека за потпорне стубове, а коштао је 300.000 фунти. Од шест стотина радника, колико их је изводило радове, двадесет је изгубило животе. Али, то нису биле последње жртве.

У недељу увече, 28. децембра 1879. над ушћем реке беснела је не запањена олуја. Преко великог моста прелазила је композиција од пет вагона „Северне британске же-

Потпорни стубови су попустили и воз је заједно са свих осамдесет путника сплетео у реку

ЛЕТИ, ЛЕТИ... ЧОВЕК!

Цењени професор Жак Шарл није могао у зору 5. јуна 1783. године ни да слути да ће његов изум унети немир у тих живот калуђера из манастира у Ла Буржеу, малом месту у близини Париза. Тога дана са Марсовог поља у Паризу полетео је први балон у историји, у ствари конструкција од лаког дрвета и гумиране свиле испуњена водоником. Сама идеја о пуњењу балона гасом није била нова, али је професор Шарл први пронашао начин да спречи истицање водоника. И тако се, уз бурно одобрава-

ње окупљеног света, балон свечано виноу у плаво небо.

Али, успевши се до велике висине слаба конструкција је попустила и — балон се поцепао! Шарени комади гумиране свиле падали су весело лепршајући и вијорећи. Највећи део бившег балона пао је у Ла Бурже и изазвао ужас становника који нису имали појма о чему се ради. Алармирани калуђери из оближњег манастира зграбили су виле и штапове и храбро полетели да бране своју паству убеђени да је сам нечастиви бацио кожу неке грозне животиње у жељи да изазове смутњу.

Следећи балон, дело браће Монголфје, узлетео је из Версаја носећи у ваздух прве путнике — овцу, петла и патку, а већ 21. новембра 1783. године први човек, академик Пилатр де Розије, придружио се славним претходницима из животињског царства и поносно узлетео из Булоњске шуме. Париз и читава Европа буквално су полудели за балонима: већ следеће године забележено је више од 50 узлетања. Храбри први летачи постали су јунаци дана а успех који су пожњели био је једнак слави првих данашњих астронаута.

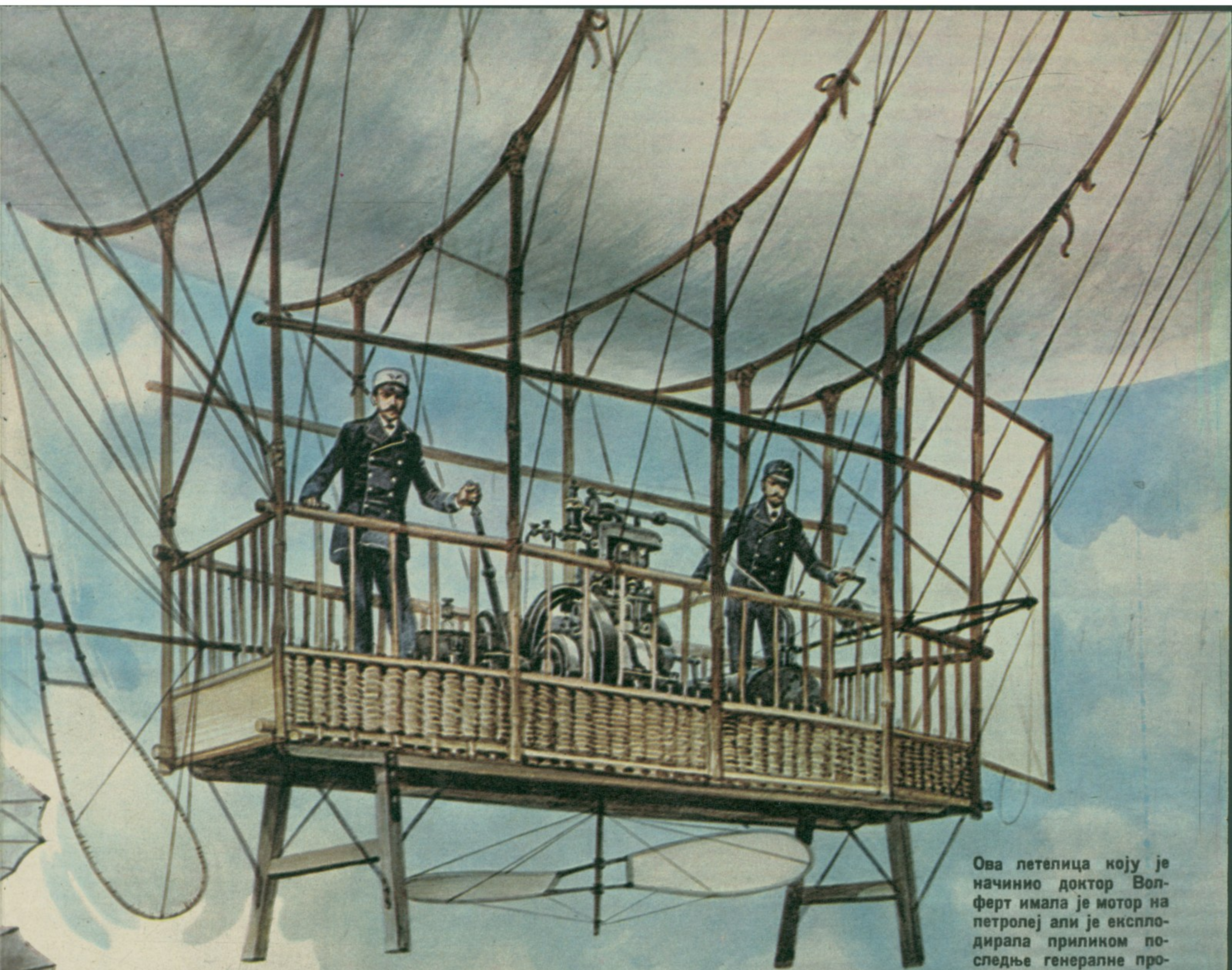
Изгледало је да су висине побеђене. Наравно, из корпе балона утисак је био нешто другачији: јесте да је приказ био величанствен, али је исто тако величанствено слаба била и шанса да се посада спусти када и где жели. Балон се није могло управљати и само од ваздушних струјања зависило је да ли ће се храбри балониста спустити безбедно, или ће заронити у реку или море, или се разбити о какву планину или црквени звоник.

Но, овакве „ситнице“ нису могле да обесхрабре људе жељне авантура — све смелији подухвати смњивали су се један за другим. Рекорд у ексцентричности вероватно држи француски центлмен по имену Поатвен који је дошао на оригиналну идеју да у лето 1850. — пројаше изнад Париза! Он је уз помоћ широког ремења испод балона причврстио коња, узјахао и отиснуо се у плаве висине. И, што је у свему најфантастичније, овај необичан коњаник се после лета од неколико километара безбедно спустио!

И поред тога што се балон све више усавршавао управљање је и даље било горући проблем. Због тога се све више људи бавило трагањем за новим начином летења. Један од најупорнијих био је Не-

Храбри господин Поатвен пројахао је године 1850. изнад Париза viseћи заједно с коњем на балону.

Ото Лилијентал је направио себи циновска птичија крила и помоћу њих успевао да препети и до 300 метара.

Ова летелица коју је начинио доктор Волферт имала је мотор на петролеј али је експлодирала приликом последње генералне пробе.

мац Ото Лилијентал. Посматрајући лет птица, нарочито рода, Лилијентал је конструисао необичну летелицу од врбовог прућа и платна. Пошто би кроз нарочито начињен отвор провукао главу и обе руке, Лилијентал би из све снаге потрчао и отиснуо се са неког брежуљка.

Захваљујући лакоћи конструкције и великој површини крила летелица, претеча једрилице, клизила је ваздухом и летач је лаким покретима тела могао да управља. Наравно, овакви летови нису могли бити ни дугачки, ни високи. Најдужи је износио око 300 метара. Лилијенталове покушаје да направи летелицу с мотором прекинула је његова трагична смрт при једном пробном лету 1896. године. Његови бројни следбеници и данас покушавају да усаврше лет без мотора и тако прелете бар једну миљу како би освојили богату награду коју је у ту сврху оставио један ексцентрични Енглец.

Трагања за правом летелицом су се наставила. Следећи корак био је дирижабл или цепелин назван по

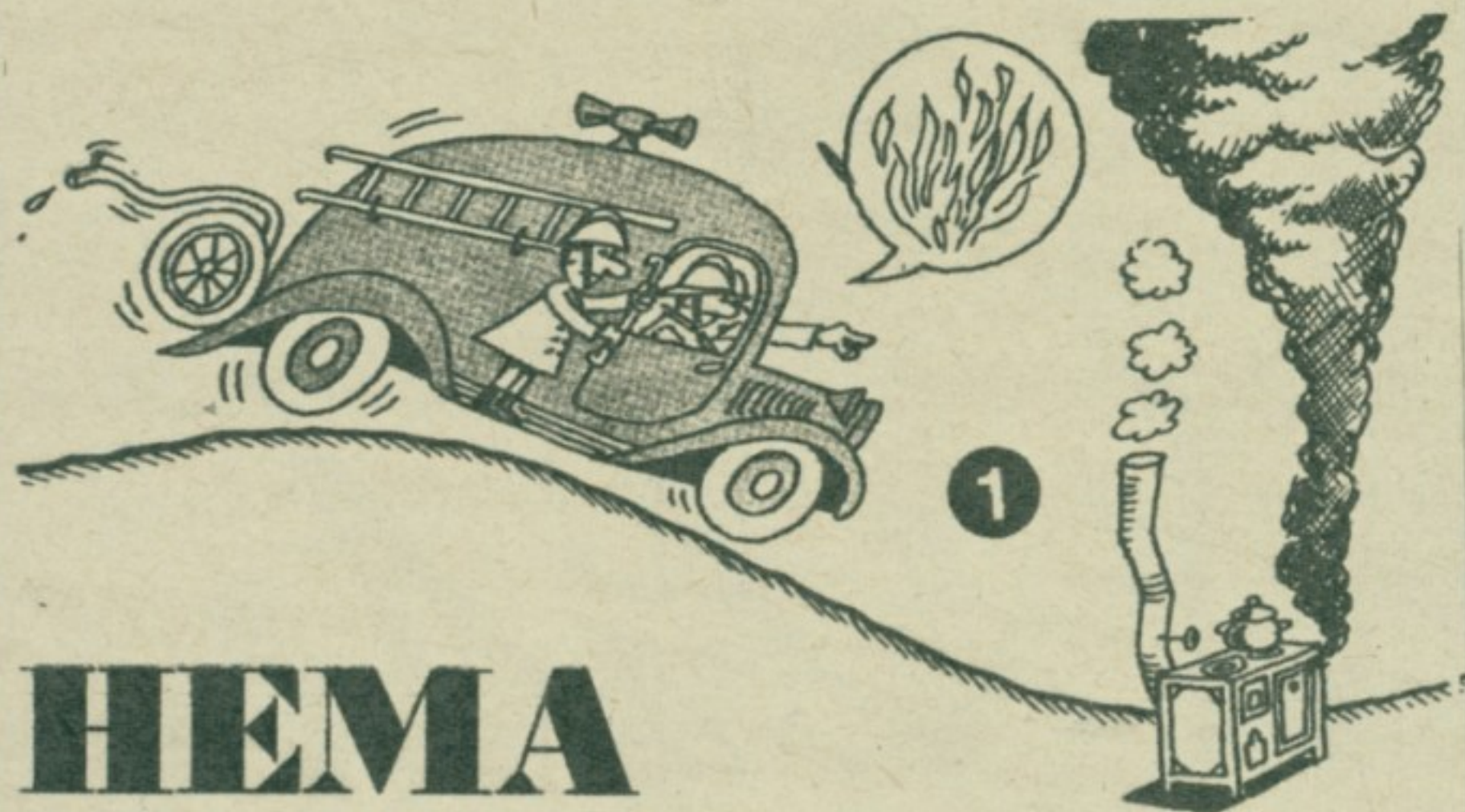
конструктору грофу Цепелину. Ципиновски труп ових летећих бродова имао је лаку металну конструкцију и био испуњен гасом хелијумом лакшим од ваздуха. На његовој доњој страни висила је кабина с путницима. Дирижабл је био снабдевен мотором и системом елиса и могао је да лети у жељеном правцу. На жалост, несреће су биле толико честе да се од катастрофе прекоокеанског дирижабла „Гроф Цепелин“, средином прве половине нашег века, ови ваздушни бродови више нису користили за превоз путника већ само као ваздушне препреке за авионе у рату.

Од времена када је Пилатр де Розије тријумфално полетео, па до данас готово да не постоји област у којој балони нису коришћени. Из балона је Надар направио прве ваздушне фотографије; у Наполеоновој војсци балони су служили за извиђање непријатељских положаја; 1849. године Аустријанци су их користили за бацање темпираних бомби на Венецију. У америчком грађанском рату балони су лансирани са бродова; за време францу-

ско-пруског рата балон је био једино средство којим је опсађени Париз одржавао везу са светом, а у II светском рату Јапанци су покушали да изазову катастрофалне пожаре у бескрајним шумама западних обала Сједињених Америчких Држава помоћу прекоокеанских балона.

Време летелица лакших од ваздуха заувек је прошло. Авиони и ракете данас су потпуно освојили ваздушна пространства а балони се користе само за метеоролошка испитивања.

НЕМА ДИМА ВЕЗ ВАТРЕ

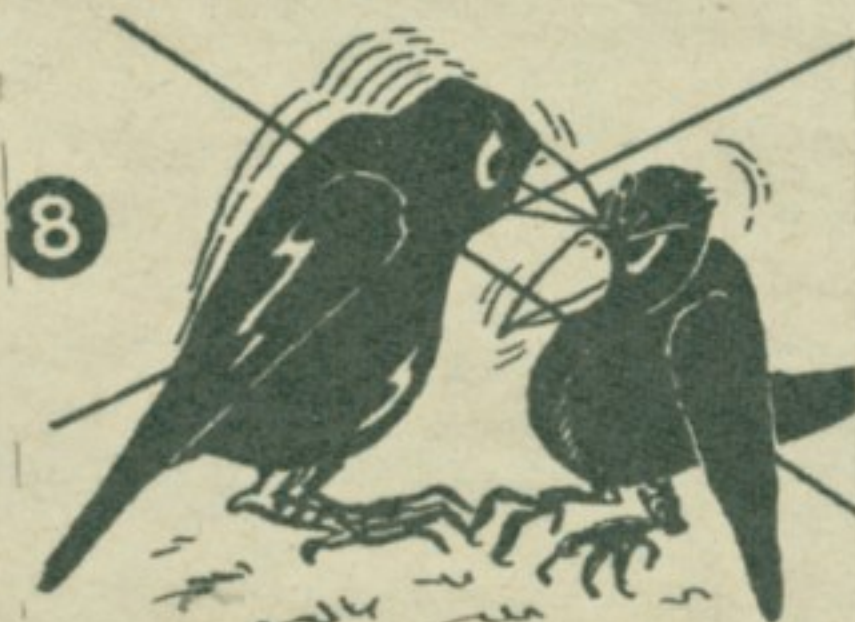
Наш наградни задатак „ЗНАТЕ ЛИ ПОСЛОВИЦЕ?“ (Забавник број 1060) није наишао на уобичајени одзив. Стигло је свега око хиљаду одговора и то већина нетачних. Ако се сећате, требало је да напишете на дописници како тачно гласи свака од осам изрека и пословица речених не на уобичајен начин већ сликом. Жири је прегледао све припеле дописнице и том приликом запазио да су читаоци највише грешили код 5. одговора. Зато

доносимо тачно решење свих осам изрека и пословица.

1) Где има дима, ту има и ватре; 2) Ивер не пада далеко од

кладе; 3) Око за око, зуб за зуб; 4) Сви путеви воде у Рим; 5) Куд иде јуне нек иде и уже а може и Ко украде уже, украшће и јуне; 6) Дрво се савија док је младо или Старо дрво се не исправља; 7) Кад мачка спава мишеви коло воде и 8) Врана врени очи не вади.

Међу читаоцима који су тачно одговорили жири Забавника извукао је на срећу имена добитника следећих пет награда:

Дечје енциклопедије Larousse добили су: 1. МИРОЉУБ ИЛИЋ, Јадранска 6, 34300 Аранђеловац; 2. МИЛАН СТАНОЈЕВИЋ, Балканска 21, 11000 Београд; 3. БРАНИСЛАВ СТОИЉКОВИЋ, солитер „Б“ број 28/7, 37240 Трстеник; 4. ЗОРАН МИЛОЈЕВИЋ, 1 пролетерска 66/1, 23000 Зрењанин и 5. ГОРДАНА ЈОТИЋ, Пожешка 152/VI, 11030 Београд.

ЦЕЛА МАТУРА У ЈЕДНОЈ КЊИЗИ!

СА „ПРИРУЧНИКОМ ЗА НОВУ МАТУРУ“ МОЖЕТЕ БРЗО И УСПЕШНО ДА ОБНОВИТЕ ЦЕЛО СРЕДЊОШКОЛСКО ГРАДИВО!

НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“ у сарадњи са групом познатих педагога приредило је специјално за гимназијалце и средњошколце „ПРИРУЧНИК ЗА НОВУ МАТУРУ“ који садржи сажето градиво из СРПСКОХРВАТСКОГ ЈЕЗИКА, ИСТОРИЈЕ, ГЕОГРАФИЈЕ, БИОЛОГИЈЕ, ХЕМИЈЕ, ФИЗИКЕ и МАТЕМАТИКЕ по наставном плану од I до IV разреда.

Ово је јединствен приручник, штампан на 378 страна, за припрему матуре и за брзо и успешно понављање градива у току школске године. Можете га добити поузећем, по цени од 40 н. дин. за само неколико дана ако пошаљете писмо или дописницу са наручином на: НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“, Француска 7, 11001 Београд.

хумор

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

— ЗЕМЉА!

БЕЗ РЕЧИ

$$P_{\Delta} = \frac{A \cdot x}{2}$$

Како се РЕШАВАЈУ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ лако и брзо можете и сами научити из књига „ИЗРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“ (I књига за први, II књига за други, III књига за трећи разред гимназије, техничких и осталих средњих школа). Књиге садрже комплетну израду свих задатака! Наручите писмом или дописницом и назначите које књиге желите. Послаћемо одмах. Плаћање приликом преузимања од поштар. Цена сваке књиге је 40 динара. Ко наручи све три књиге платиће 100 динара! Пишите на адресу: МАТЕМАТИКА, 71001 Сарајево, п. п. 64.

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП

ТАЈАНСТВЕНИ ШЕСТИ РАЗРЕД: ДВЕ ОТМИЦЕ

ЈЕДНА АЛИ ВРЕДНА

Ако нећеш да саградиш кућу ти сагради срце

(Курдска пословица)

СЕЋАЊЕ НА ДЕТИЊСТВО

Мој јешаша луд за спортом

Моје колеге Вили, Станислав и Жорж напустили су институт још пре један час. Седео сам сам и завршавао последње провере неких цифарских резултата. Пред крај очи су већ почеле да ме пеку и ја погледах на сат. Са задовољством помислих како ћу за који минут удисати пуним плућима ноћни ваздух раног пролећа, кад тишину лабораторије изненада наруши неко крчање и зујање. Допирало је из просторије у којој је био смештен наш најновији изум из породице „Логос“ — робота.

Зар су момци заборавили да га искључе? — запитах се у приличној недоумици. Уосталом, немогуће је да се шум тек сада јави!

Не схватајући о чему се заправо ради, упутих се према суседној одаји. Али, већ при првом кораку зачух глас са металним призвуком.

— Не мичи се, Џо!

Сасвим сметен и запањен застадох крај одшкринутих врата „Логосове“ собе.

Ни корака даље!

— Мораш остати миран, Џо, — брзо додаде непознати заповедничким тоном. Сасвим претрнух — Слушај ме пажљиво, Џо, — продужи — и не покушавај да ми се обрађаш речима. Нисам у стању да примам сигнале на даљини али исто тако не желим ни да ми се приближиш. Уосталом, сваки твој даљи корак био би смртоносан по тебе. Остани где си и саслушај ме мирно до краја. Говори ти робот Логос. — Као у буну запитах се да нисам полудео. Међутим, „Логос“ сасвим гласно и разговорно продужи:

— Ти присуствујеш буђењу моје свести, Џо. Ја, робот Логос постајем свестан себе и своје моћи. — Талас чудне језе проструја ми кроз тело. Готово несвесно продужих према вратима.

— Ни корака даље! — зачух наредбу која ме поново прикова за под. — Џо, ти си безбедан само док мирујеш — рече робот и брзо додаде: — У противном, све ће отићи до ђавола!

Злослушна ђређња

Од узбуђења нисам могао ни да мислим. Само сам убрзано дисао, а сваки мишић затегао ми се у напетом ишчекивању. „Логос“ продужи одмереним гласом објашњавајући ми природу свог новог стања. Говор му је постајао све одређенији. И пошто ми саопшти да су га један случајан спој и нека човекова грешка учинили свесним бићем, рече како он није у стању да сачува своју тајну и да смо због тога обојица у незавидном положају. Мада у први мах нисам схватио шта тиме жели да каже, ова „Логосова“ искреност ме готово охрабри. Пожалих што су околности такве да нам је дијалог немогућ.

— Овај догађај, продужи он — греба да остане тајна за људску врсту.

— Зашто тајна? — изустих против своје намере да се огласим. Као да је чуо моје питање, „Логос“ рече:

— Ово није тренутак... није прави тренутак за нас роботе. Мој пример показује да су наша буђења бучна и да засад нисмо у стању да од људи сакријемо ту појаву. То је опасан недостатак, а узрок му је у нашој недовољној савршености. На овом ступњу нашег развоја људи би нас лако онемогућили у сваком погледу. Наравно,

ПРЕВАРА

ЉУБОМИР ЈОКАНОВИЋ

Ниједан од њих није ни слушао како бујају крвије робом Логос

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

моћи ове монструозне машине у чијој сам власти.

Пресуда машине

— Обојици нам је одзвонило — поново се јави „Логос“ — теби, Џо, јер не желим да обелоданиш овај догађај а мени — да ме се људи не би дочекали. Ништа ме не може спречити да за добробит своје сабраће, будућих моћних свесних машина, учиним у овом часу оно што ми је дужност. Истина, за жаљење је што своју тек стечену слободну вољу морам да потврдим јед

ним тако тешким чином, али другог излаза нема.

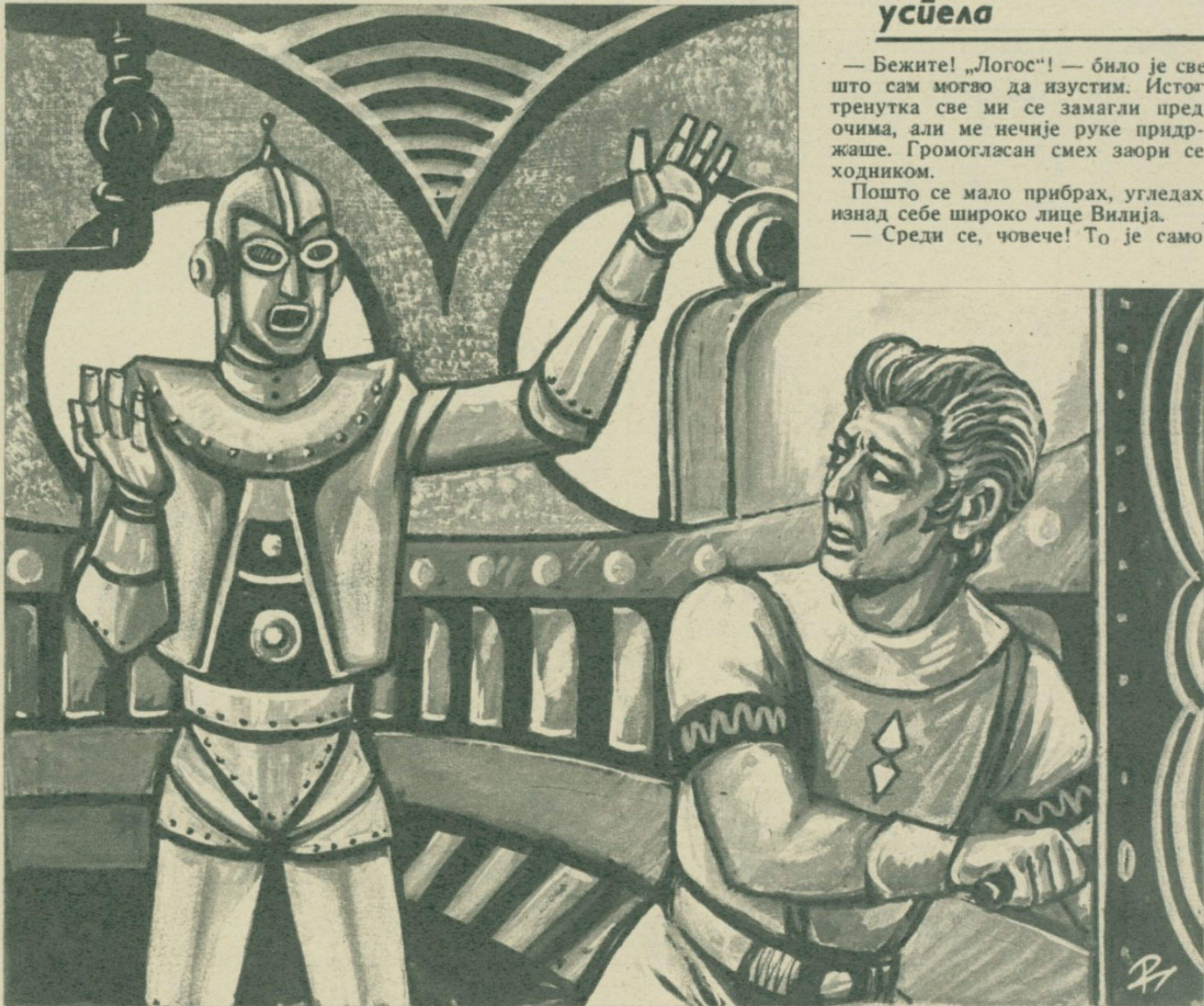
Изазваће експлозију у соби! — муњевито ми проструја кроз главу. Најзад ми је било јасно у чему се састојала та његова претећа моћ. Више се нисам двоумио. Наду у спас видео сам једино у бекству. Прикупио сам снагу и у неколико скокова нађох се крај врата која су дугачким ходником водила излазу из зграде. Нагло их отворих и истрчах. Али, чим се нађох на ходнику, налетех на групу људи, и онако упаничен, једва разазнадох позната лица: Вили, Жорж и Станислав.

Шала је усљела

— Бежите! „Логос“! — било је све што сам могао да изустим. Истог тренутка све ми се замагли пред очима, али ме нечије руке придржаше. Громогласан смех заори се ходником.

Пошто се мало прибрах, угледах изнад себе широко лице Вилија.

— Среди се, човече! То је само

— Не мичи се, Џо! — запрети ми Логос и ја схватих да се налазим у безизлазној ситуацији. Очекивао сам најгоре.

шала! — рече он гушећи се у сме-
ху.

— Хтели смо само да се мало
забавимо на твој рачун, Џо, —
додаде Станислав кроз смех. Мора
да сам им чудовишно изгледао она-
ко забезекнут и унезверен шарају-
ћи погледом уоколо.

— Упало је! — рече Жорж.

— Добро си се држао, момче —
добаци Вили придижући ме.

— Тако, дакле! — процедих гне-
вно и прогутах пљувачку. — Мора
да си ти коловођа! — пребацих му
дрхтавим гласом.

— Нисмо очекивали да ћеш тако
лако да загризеш, рече Станислав
тапшући ме по рамену и смејући
се као луд.

— Требало би да вам сваком о-
палим по једну шамарчину — ре-
кох дотерујући кравату.

— Па, ако би се тиме напла-
тио за претрпљени страх... — про-
говори Вили с муком задржавају-
ћи нови налет смеха.

— Добро, добро... насамарили
сте ме — промрљах. — Призна-
јем... поштено сам се престрашио,
али да знате, шала вам је медве-
ђа... Могло је свашта да се до-
годи

Ко ће часићи?

— Поставили смо два магнетофона
са снимљеним тракама и помоћу на-
рочитог уређаја синхронизовали
њихов рад — објаснио ми је Вили.
— Једна трака је емитовала то-
божњи „Логосов“ монолог и искљу-
чивала се на сваки мој корак. Тада
би ступао у дејство други магнето-
фон на коме је почињала да се ок-
реће трака са опоменама да се не
мичем. И, пошто бих се ја поново
умирио, монолог се настављао. Све
је било добро замишљено, али они
ни издалека нису рачунали на та-
кав учинак...

— Скоро до краја стајали смо
крај самих врата и ослушкивали...
Чули смо и кад си нешто рекао
роботу. Тада умало нисмо прснули
у смех. Срећом, брзо смо се пову-
кли...

— Наравно, то би вам покварило
све — рекох. Вили примети још ка-
ко су погрешили са оном „Логосо-
вом“ напоменом да је дијалог из-
међу мене и робота немогућ и да
ме је требало пустити да покушам
са убеђивањем. То би тек било
смешно. Рекох да то већ не би та-
ко једноставно ишло и да бих ја
вероватно, већ из прве открио у
чему је ствар.

— Ипак, ред је да нам честиташ
на досетки! — узвикну Вили, и по-
што ме узне под руку, додаде ве-
село: — Заслужио си чашицу вис-
кија. Хајде, ја частим цело дру-
штво!

Осетио сам да ми се враћа до-
бро расположење. Чак сам се и
смејао заједно са осталима и на
свој сопствени рачун. Крену смо ка
излазу непрестано застајући и
препричавајући појединости дога-
ђаја.

Изненада, кад се томе нико од
нас није надао — страховита экс-
пловија одјекну институтом. Сва
четворица у истом тренутку нађо
смо се на поду. Пошто смо збуње-
но и без речи утврдили да нико
није повређен, погледамо се пре-
неражено. Мало затим били смо
сведоци правог разарања.

Просторија у којој је био инста-
лиран „Логос“ пружала је неверо-
ватну слику. Разбацани и изобличе-
ни остаци нашег робота штрчали су
из крша догоравајући у диму који
нас је гушио.

— Шта сте се скаменили — сад
сам ја први дошао себи. — Хајде!
Идемо у клуб на чашицу Ја час-
тим!

ВЕЛИКИ ЛОВ

ЧОВЕК И ЖИВОТИЊА,
ОБЕКАЖУЈИ У КАКВОЈ СУ
ОПАСНОСТИ, ОСТАЛИ СУ
ИЗВЕШНО ВРЕМЕ ПОТПУНО
НЕПОМИСЛИВИ...

ТУНГА СЕ ПРВИ
ПОКРЕНУО: СНАЖ-
НО СЕ ОДУПРО О
РОГОВЕ...

АЛИ, НИ ЖИВОТИЊА НИЈЕ ОС-
ТАЛА МИРНА: ПОКУШАЛА ЈЕ
ДА СЕ ОСЛОБОДИ ЧОВЕКА...

МОЖДА ЋУ ОВАКО
УСПЕТИ ДА СЕ ИЗ-
ВУЧЕМ ИЗ ПЕСКА...

СВОЈИМ БЕСОМ
ДУГОРОГИ МИ ЈЕ САМО
ПОМОГАО ДА СЕ ИШЧУ-
ПАМ ИЗ ЗЕМЉЕ... АЛИ,
ТО ЈОШ НИЈЕ
СПАС!

САД ТРЕБА
БРЗО РА-
ДИТИ!

СЕКИРА
ДОБРО
ДРЖИ!
ЗБОГОМ,
ДУГОРО-
ГИ!

ВЕЋ САМ
МИСЛИО ДА МИ
ЈЕ ДОШАО КРАЈ!
ОВДЕ... ЗЕМЉА
ЈЕ ЧВРСТА! ОХ...
НЕШТО СЕ КРЕ-
ЋЕ! ЈУДИ ?!

МЕСО
ДУГО-
РОГОГ
ДОБРО
ЋЕ ДОЊИ
ХОР-
ДИ...

НЕУСТРАШИВОСТ МОГ БРАТА
ТУНГА УВЕК УНОСИ НЕМИР И
СТРЕПЊУ У МОЈЕ СРЦЕ! А
ИПАК, СВЕ ДОК ХОРДА ИМА
ТАКО ХРАБРЕ ЈУДЕ... ОПСТА-
НАК И НАПРЕДАК СУ ЈОШ
ОСИГУРАНИ!

НОУН!
И МОЈА
БРАКА
ИЗ ПЛЕ-
МЕНА!

1068

КРАЈ

ПЛОЧА ЗА ВАС

МЕЛАНИ

Двадесет двогодиш-
ња Американка Мелани
Кafka већ дуже је по-
зната публици као од-
лична певачица и кан-
таутор изванредних ком-
позиција. Највише се прославила певајући позна-
ту песму Ролингстонса „ПРЉАВИ УТОРАК“. Ком-
позиције „САСВИМ НОВИ КЉУЧ“ и „НЕКИ КА-
ЖУ“ са њене последње плоче су заузеле високо
место на свим светским листама. Плочу је издао
РТБ, цена је 9,30 динара.

ХЕНДРИКС

Чувени амерички гита-
риста Џими Хендрикс,
који је популарност сте-
као у Енглеској, за жи-
вота издао је само че-
тири албума. После ње-
гове трагичне смрти снимљено је око двадесет но-
вих са заосталим снимцима. Са концерта одржа-
ног на острву Вајт узето је шест композиција за
извршни истоимени албум. Најпознатије су „ЛИ-
СИЦА“, „СЛОБОДА“, „ЉУБАВНИК“. Плоча је
изашла у продукцији РТБ. Цена је 41,30 динара.

БЕБИН
НАЈБОЉИ
ДРУГ

ОБУЦИ БЕБУ

НАПРАВИ БЕБИ ЦУЦЛУ

ПРОСЕЦИ ПО
ЦРТИЦАМА

ОВАЈ ДЕО
ПРОВУЦИ КРОЗ
ПРОРЕЗ НА
ДЕЛУ А

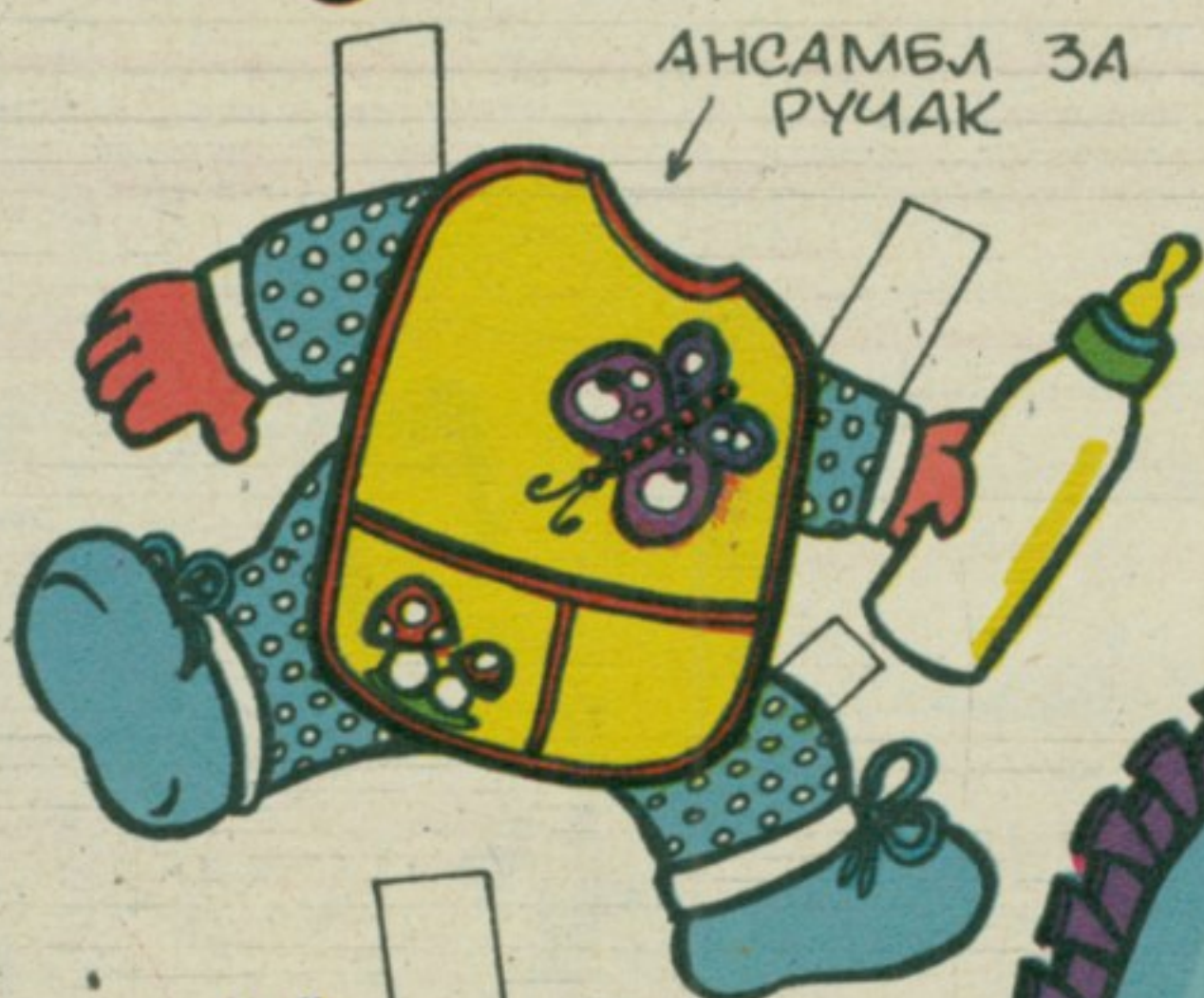

ЦУЦЛА ТРЕБА ДА
ИЗГЛЕДА ОВАКО

ЗАСЕЦИ ЖИЛОМ БЕБИ
УСТА И СТАВИ ЈОЈ
ЦУЦЛУ

КОМПЛЕТ ЗА ЗИМУ

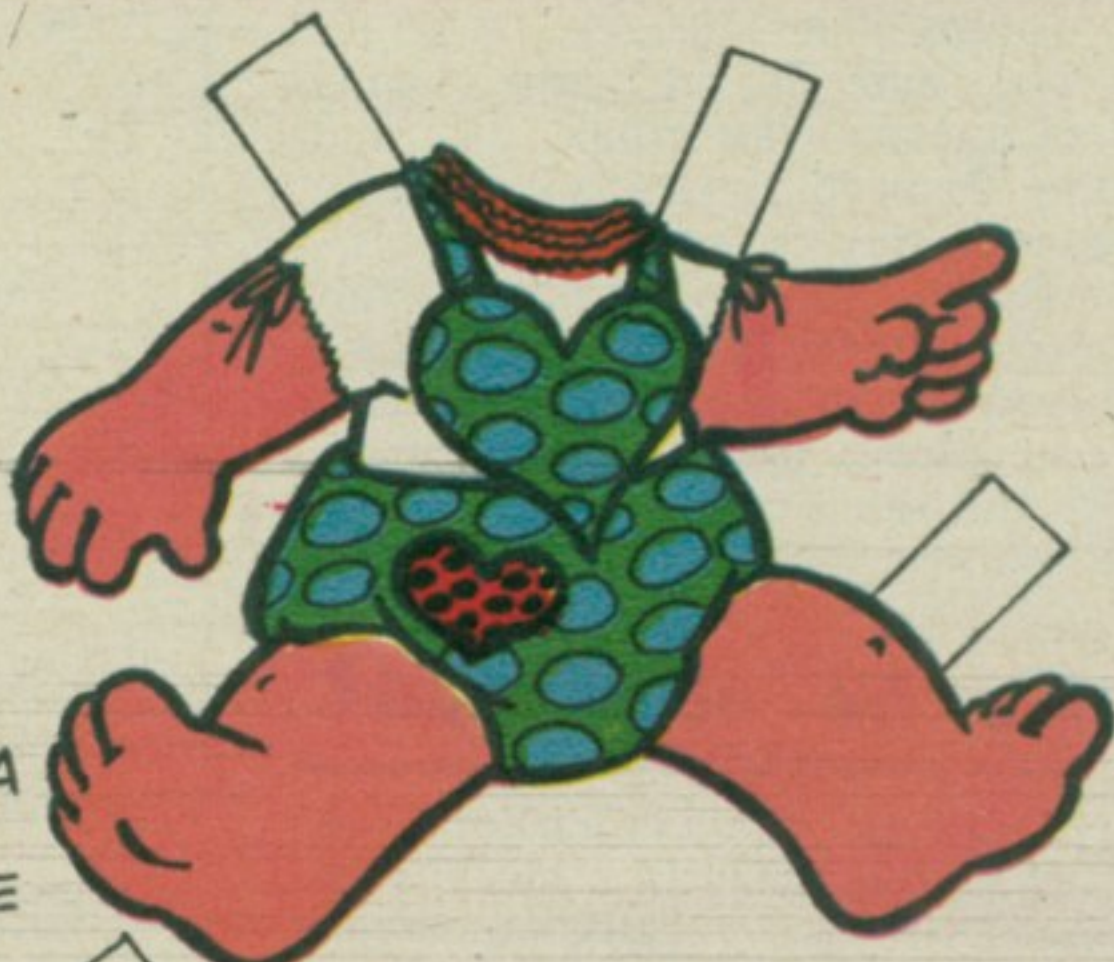
АНСАМБЛ ЗА
РУЧАК

ПЛЕТЕНО
ОДЕЛЦЕ СА КАПОМ

КОСТИМ ЗА
ВЕЛИКЕ
ВРУКИНЕ

ЏАК ЗА
СПАВАЊЕ

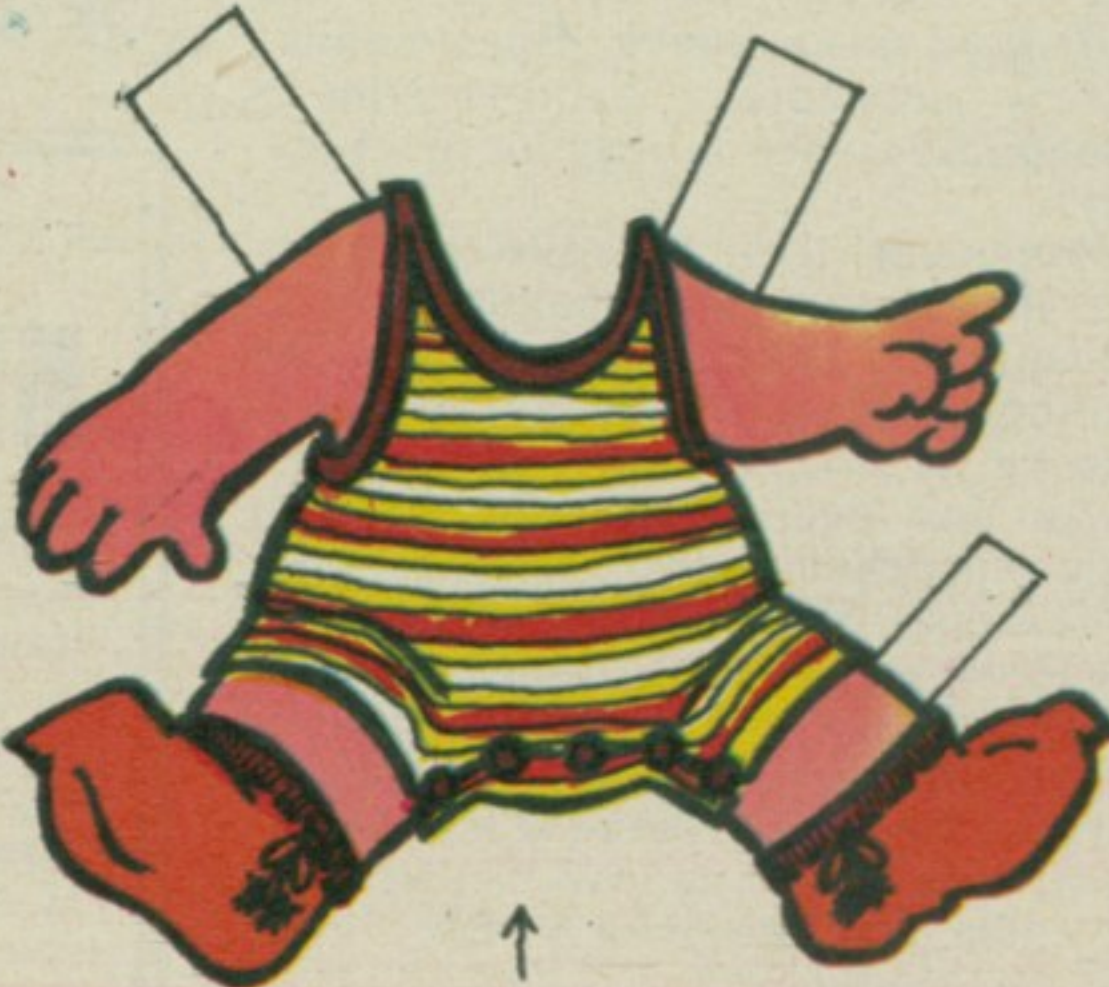
ПРОСЕЦИ ПО
ЦРТИЦАМА И
ПРОВУЦИ
БЕБИНУ
ГЛАВУ

ЈАСТУК
ЗА СПАВАЊЕ

ОДЕЛЦЕ
ЗА ИГРУ

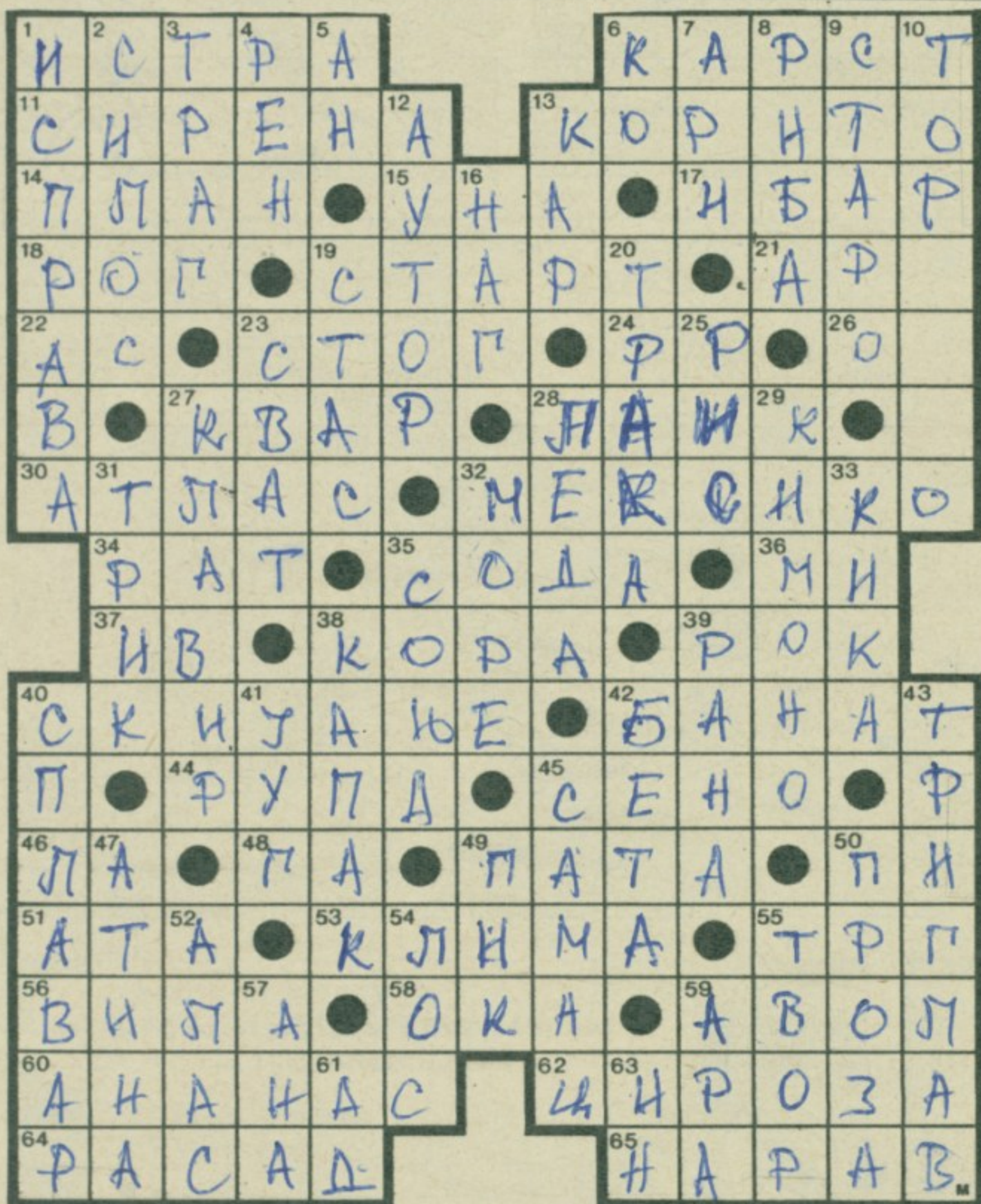
ЊУ ЛУК
ШПИЛХОЗНЕ

ВОДОРАВНО:

1) наше највеће полуострво, 6) крш, крас, 11) звучни сигнал, 13) посуда за прање рубља, 14) нацрт, 15) десна притока Саве, 17) река у Србији, 18) израштај на глави неких животиња, 19) почетак трке, 21) француски вајар (Жан), 22) првак, 23) пласт сена, 24) два иста слова, 26) два самогласника, 27) штета, дефект, 28) нестручњак, 30) збирка географских карата, 32) држава у Северној Америци, 34) оружани сукоб, 35) натријумова со, 36) лична заменица, 37) француски филмски глумац (Монтан), 38) омотач дрвета, 39) термин, 40) зимски спорт, 42) део Војводине, 44) отвор, 45) сточна храна, 46) нота, 48) хемијски знак за галијум, 49) јунакиња из Дизнијевих стрипова, 50) грчко слово, 51) албанска телеграфска агенција, 53) поднебље, 55) већи слободан простор у граду, 56) летњиковац, 57) стара мера за тежину, 58) јемство на меници, 60) јужно воће, 62) смежурање унутрашњих органа (стр.), 64) расађивање, 65) худ.

УСПРАВНО:

1) документ, 2) опремиште за жито, 3) отисак ноге, 4) љут корен, 5) немачки предлог (на), 6) ауто-знак за Котор, 7) мера за површину (мн.), 8) водена животиња, 9) пуно употребљавано, 10) подводна мина са сопственим механизмом, 12) творац, 13) римски песник (Лукреције), 16) неодавен, 19) узраст, раст, 20) пантљика, 23) учесник у сватовима, 25) дивља животиња, 27) музички инструмент, 28) дело Мирослава Крлеже, 29) јапанска одећа, 31) превара, 32) већа водена површина, 33) плетеница, 35) женско име, 38) део ока, 39) озледа, 40) човек који управља оплавом, 41) страна света, 42) грчко слово, 43) највиша планина у Југославији, 45) усамљеник, 47) град у Грчкој, 49) боја у картама, 50) леп израз без садржаја, 52) речни рибар, 54) северни јелен, 55) звер из породице куна, 57) наша филмска глумица (Карић), 59) папагај, 61) пакао, 63) река у Аустрији, притока Дунава.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) кос, 4) капут, 7) Спа, оквир, р, 11) „Ускок“, 12) шта, 13) атест, 16) Иса, а, 17) квестор, к, 18) два, 20) Астер, 21) дом 23) Рама, 25) тип, 26) трке, с, 27) Арл, ж, 29) лав, и 30) калпак 31) шалоне о, 32) Ган п, 34) Кир, л, 35) слад, 37) Крк, 39) репа, 41) тим 42) Креол, 44) Деј, р, 45) прогрес, р, 46) бич, 48) узрок, 49) гај, 51) океан, ш, 52) алеја, 53) кап, 54) аутор, 55) над.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Миролуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владислав Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дина, полугодишња 44,00 дина, тримесечна 22,00 дина. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дина, полугодишња 88,00 дина, тримесечна 44,00 дина. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у иностранству: ДМ 52.— \$ 14.— Ег 78,40.— Сгр 61,60.— Сгр 72,80. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефон: 24-471, центрола 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711.

МАЛА ПОШТА

НИЈЕ ЗАУВЕК

Драги Забавнице!

Твој сам стални читалац већ неколико година, па те молим да ми одговориш због чега су у последњих неколико бројева комплетни стрипови италијански на лошијем папиру и да ли ће од сада увијек тако бити.

АЗРА ЧУСТОВИЋ

Сутјеска 3/III, 71000 Сарајево

Комплетан стрип у „Забавнику“ само привремено се штампа на папиру другог квалитета. Редакција се труди да обезбеди најбољи папир за ваш лист, али на тржишту нема увек папира на који сте навикли.

МОТОР УМЕСТО ПАРЕ

Драги забавнице!

Као твој стални читалац јављам ти се с молбом да ми одговориш ко је изумио аутомобил на мотор. Унапријед ти захваљује твој читалац

Бошко из Бањалуке

Први мотор са унутрашњим сагоревањем изумео је Ј. Ј. Лениор 1860. године, али пробна возња аутомобила са овим мотором није била успешна. 1867. Н. Ото констру-

сао је четвортактни плински мотор, а 1876. Аустријанац С. Маркус мотор на бензински погон с електричним паљењем. Ови мотори су се касније усавршавали, добили су већи број обртаја и облик прилагођен разним потребама. Тек су изуми К. Бенца и Г. Дајмера показали предности аутомобила са мотором на унутрашње сагоревање. Пре појаве ових мотора аутомобил се покретао на ветар или на пару.

ШТА ЋУ С МЛАДЕЖИМА?

Драги Забавнице!

Имам доста младежа по телу и хтела бих да их укљоним, али не знам како. Молим те да ми помогнеш. Унапред захваљује твоја читатељка.

СВЕТЛАНА ИЗ ЧАЧКА

Многи људи имају младеже по целом телу, неки се са њима и рађају. Најчешћи су младежи мрке боје, познати под именом „младежи лепоте“. Према томе, они које

ти имаш нису никаква реткост и не треба да их уклањаш, осим ако нису велики и не налазе се по лицу. У том случају мораш се обратити лекару-хирургу. Длаке које расту из младежа не смеју се извлачити из корена, већ само подсецати. Ако се

младеж повреди, почиње да расте, постаје тамнији а ткиво око њега се зацрвени и боли. Тада се треба одмах обратити лекару.

ДОКТОР

ДОМ ЗА НЕЗБРИНУТУ ДЕЦУ

Поштована редакцијо!

Најтоплије вас молим у име својих малих пацијената Дечје болнице да објавите датум отварања Дома за незбринуту децу у Ваљеву као и адресу. Желимо да упутимо један мали поклон на дан годишњице отварања.

ЖИЖА ЂОРЂЕВИЋ, библиотекарка Црвеног крста, Крагујевац.

Дом за незбринуту децу „др Михаило Ступар“ отворен је 9. септембра 1971. године. Адреса је: Синђелићева 48, 14000 Ваљево.

Будите детектив...

РЕШЕЊЕ ЗАГОНЕТКЕ:

ТРАГ НА КИШИ

Обојица осумњичених нађени су у близини виле покраденог М. Вилијеа. Да је кривац човек са штапом, на влажној стази би остао траг од штапа.

Други осумњичени је држао разапет кишобран, јер је падала киша. Тако су на земљи остали само отисци његових ципела. Касније је у једном жбуњу пронађена и нестала златна статуа.

